

ЗАКОН за митниците

Обн., ДВ, бр. 15 от 6.02.1998 г., в сила от 1.01.1999 г., изм., бр. 89 от 3.08.1998 г., изм. и доп., бр. 153 от 23.12.1998 г., в сила от 1.01.1999 г., бр. 30 от 2.04.1999 г., в сила от 3.10.1999 г., изм., бр. 83 от 21.09.1999 г., изм. и доп., бр. 63 от 1.08.2000 г., бр. 110 от 21.12.2001 г., в сила от 1.01.2002 г., доп., бр. 76 от 6.08.2002 г.

ЧАСТ ПЪРВА ОСНОВНИ РАЗПОРЕДБИ

Глава първа ОБЩИ ПОЛОЖЕНИЯ

Чл. 1. Този закон урежда устройството и организацията на митническата администрация и извършваната от нейните органи дейност.

Чл. 2. (1) (Изм. и доп. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) Дейността на митническите органи включва осъществяването от тях на митническата територия на страната митнически надзор и контрол върху внасянето, изнасянето и транзитирането на стоки за, от и през Република България, събирането на митни сборове, прилагането на административнонаказателни разпоредби и разследвания на престъпления в случаите, при условията и по реда, предвидени в Наказателно-процесуалния кодекс.

(2) Митнически надзор е съвкупност от действията на митническите органи, предприемани с цел осигуряване спазването на митническото законодателство и на други разпоредби, приложими за стоките под митнически надзор.

(3) Митнически контрол е извършването от митническите органи на специфични действия като проверки на стоки, на транспортни, търговски, счетоводни и други документи на физически и юридически лица, на превозни средства, на багажи и други стоки, пренасяни през държавната граница, и други подобни действия за осигуряване спазването на митническото законодателство и спазването на други разпоредби, приложими за стоките под митнически надзор, както и събирането на митни сборове.

Чл. 3. Лицата и превозните средства, както и стоките, които се пренасят или превозват от тях, преминават държавната граница през граничните контролно-пропускателни пунктове и подлежат на митнически надзор и контрол, който се осъществява в определени за тази цел места. Редът, по който се извършват митническият надзор и контрол, се определя в правилника за прилагане на този закон, наричан по-нататък "правилника".

Чл. 4. (1) Всички лица са длъжни да уведомят незабавно митническите органи за оставените при тях, намерени или задържани стоки, включително превозни средства, за които се знае или се предполага, че са внесени без заплащане на митни сборове и други държавни вземания, събирани от митническите органи, както и по контрабанден начин.

(2) Ако собственикът на оставените, намерените или задържаните стоки, включително на превозните средства, е чуждестранно лице, неизвестно лице или местно лице с неизвестен адрес и ги потърси в срок шест месеца от деня на поставянето им под митнически контрол, лицето дава митническо направление на стоките, след като заплати всички направени разходи от митническото учреждение за тях.

(3) Оставените, намерените или задържаните стоки, включително превозните средства, се считат за изоставени в полза на държавата, когато:

1. собственикът им е чуждестранно лице, неизвестно лице или местно лице с неизвестен адрес и от деня на поставянето им под митнически контрол са изтекли шест месеца;

2. собственикът им е местно лице с известен адрес в страната и от деня на връчване на поканата за вдигане на стоките, изпратена от митническото учреждение, са изтекли три месеца. Поканата се изпраща в седмичен срок от деня на поставяне на стоките под митнически контрол.

Чл. 5. (1) Всички лица, включително държавните органи в рамките на своята компетентност, оказват съдействие на митническите органи при извършване на тяхната дейност.

(2) Никой няма право да се разпорежда със стоки под митнически надзор без знанието и разрешението на митническите органи.

Чл. 6. Всички лица, които са свързани с операциите по внасянето, изнасянето и транзитирането на стоки, са длъжни за целите на митническия надзор и контрол да предоставят на митническите органи по тяхно искане и в определен от тях срок цялата информация и документация по конкретните операции независимо от използвания носител.

Глава втора

МИТНИЧЕСКА АДМИНИСТРАЦИЯ

Раздел I

Устройство и организация

Чл. 7. (Изм. - ДВ, бр. 83 от 1999 г., бр. 63 от 2000 г.) (1) Митническата администрация е централизирана административна структура, организирана в Агенция "Митници" към министъра на финансите, която е юридическо лице на бюджетна издръжка със седалище София.

(2) Агенция "Митници" е структурирана в Централно митническо управление и регионални митнически дирекции. Общата и специализираната администрация в Централното митническо управление са организирани в дирекции.

(3) Регионалната митническа дирекция е структурирана в регионално митническо управление и митници. Общата и специализираната администрация в регионалното митническо управление са организирани в отдели.

(4) Митницата е структурирана в териториално митническо управление и митнически бюра и/или митнически пунктове. Общата и специализираната администрация в митницата са организирани в отдели.

(5) Централното митническо управление организира, ръководи, контролира и отчита дейността на митническата администрация и извършва митническа дейност.

(6) Регионалното митническо управление организира, ръководи, контролира и отчита дейността на включените в структурата на регионалната митническа дирекция митници, извършва митническа дейност и осигурява информационното обслужване на митниците и на Централното митническо управление.

(7) Териториалното митническо управление организира, ръководи, контролира и отчита дейността на включените в структурата на митницата митнически бюра и/или митнически пунктове и заедно с тях е основен изпълнител на митническия надзор и контрол.

(8) Общото ръководство и контрол върху дейността на митническата администрация се осъществява от министъра на финансите или от определен от него заместник-министър.

(9) Агенция "Митници" може да издава специализирани печатни издания.

Чл. 8. (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) Регионални митнически дирекции, митници, митнически бюра и митнически пунктове се създават, преобразуват и закриват от министъра на финансите по предложение на директора на Агенция "Митници". Директорът на Агенция "Митници" определя структурата и числеността на персонала им в рамките на общата численост на персонала на агенцията.

Чл. 9. (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) (1) Агенция "Митници" се ръководи и се представлява от директор, който се назначава и се освобождава от министъра на финансите съгласувано с министър-председателя.

(2) При осъществяване на своите функции директорът на Агенция "Митници" се подпомага от заместник-директори. Броят на заместник-директорите се определя в устройствения правилник на агенцията.

(3) Заместник-директорите на Агенция "Митници" се назначават и се освобождават от министъра на финансите по предложение на директора на агенцията.

(4) В структурата на Агенция "Митници" се включва инспекторат на пряко подчинение на директора на агенцията, който осъществява контрол върху дейността на митническата администрация.

Чл. 10. (1) Митнически служител може да бъде дееспособен български гражданин, който не е осъждан за умишлено престъпление от общ характер, не е лишен по съдебен ред от право да заема съответната длъжност и отговаря на изискванията за работа в митническата администрация.

(2) Митническите служители не могат:

1. да са еднолични търговци, неограничено отговорни съдружници или да участват лично или чрез подставени лица в органите за управление на търговски дружества, кооперации и други организации със стопанска дейност;

2. да сключват допълнителни трудови договори освен като сътрудници в научни институти и преподаватели в учебни заведения.

(3) (Нова - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) Митническите служители, които заемат длъжност по служебно правоотношение, трябва да отговарят и на изискванията по чл. 7 от Закона за държавния служител.

Чл. 11. (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) (1) Министерският съвет по предложение на министъра на финансите приема устройствен правилник на Агенция "Митници" и определя числеността на персонала в агенцията и в Централното митническо управление.

(2) В Устройствения правилник на Агенция "Митници" могат да бъдат определени допълнителни изисквания за заемане на длъжности в митническата администрация.

(3) Министърът на финансите по предложение на директора на Агенция "Митници" приема правилници за организацията и дейността на регионалните митнически дирекции.

Чл. 12. Митническите органи събират такси за допълнително предоставени услуги и за случаи, определени в правилника. Тези такси не са митни сборове. Размерът им се определя от Министерския съвет.

Чл. 13. (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) Агенция "Митници" събира приходи от сключени договори с юридически и физически лица за разрешени от министъра на финансите дейности в зоните на граничните контролно-пропускателни пунктове и на други места, чието изпълнение изисква допълнителен митнически контрол.

Чл. 14. (Изм. - ДВ, бр. 83 от 1999 г.) (1) (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) Агенция "Митници" е администратор на:

1. приходите по чл. 12;
2. приходите по чл. 13;
3. деветдесет на сто от приходите по чл. 240, ал. 2;
4. приходите от експлоатация на недвижимо имущество - частна държавна собственост, и от предоставяне на данни;
5. двадесет на сто от събраните глоби за митнически и валутни нарушения;
6. (изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г., в сила от 1.01.2000 г.) приходите от печатните издания по чл. 7, ал. 9;
7. приходите от ползване на почивната база;
8. (нова - ДВ, бр. 63 от 2000 г., в сила от 1.01.2000 г.) приходите по чл. 17, т. 3 от Валутния закон;
9. (нова - ДВ, бр. 63 от 2000 г., в сила от 1.01.2000 г.) приходите по чл. 64, ал. 5 от Гражданския процесуален кодекс.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г., в сила от 1.01.2001 г.) Министърът на финансите по предложение на директора на Агенция "Митници" определя служителите за допълнително възнаграждение за участие в борбата срещу митническите и валутните нарушения и престъпления и за материално стимулиране.

(3) (Нова - ДВ, бр. 63 от 2000 г., в сила от 1.01.2001 г.) Средствата по ал. 2 се определят в размер двадесет и пет на сто от годишния размер на средствата за работна заплата по бюджета на Агенция "Митници" за съответната година и се включват в Закона за държавния бюджет за същата година.

(4) (Нова - ДВ, бр. 63 от 2000 г., в сила от 1.01.2001 г.) Редът за определяне на индивидуалния размер на допълнителното възнаграждение по ал. 2 се определя с наредба, издадена от министъра на финансите.

Раздел II

Функции и задачи

Чл. 15. (1) Митническата администрация:

1. участва в разработването и реализира митническата политика на държавата;
2. участва в разработването и изпълнението на международните договори, които се отнасят до митническата дейност;
3. осъществява международните митнически връзки;
4. събира, обработва, анализира, съхранява и предоставя информация относно митническата дейност и разработва митническа статистика. Условието и редът за тези дейности се определят в наредба, издадена от министъра на финансите;
5. осигурява квалификацията и преквалификацията на митническите служители.

(2) Митническите органи:

1. осъществяват митнически надзор и контрол върху стоките, превозните средства и лицата в зоните на граничните контролно-пропускателни пунктове и на цялата митническа територия на страната;

2. изчисляват, събират или изискват обезпечаването на митни сборове, определени при внос, износ или транзит на стоки;
3. прилагат, в рамките на своята компетентност, тарифните мерки и мерките на търговската политика на Република България;
4. защитават икономическите интереси на страната в рамките на своята компетентност;
5. (изм. и доп. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) организират и осъществяват дейността за предотвратяване и разкриване на митническите и валутните нарушения и престъпления в съответствие с Наказателно-процесуалния кодекс;
6. организират и осъществяват дейността за предотвратяване и разкриване на незаконния трафик на наркотични вещества и прекурсори;
7. осъществяват валутен контрол в рамките на предоставената им със закон компетентност;
8. издават решения за прилагането на митническите разпоредби;
9. (нова - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) организират и осъществяват дейността по разследване на престъпления в случаите, при условията и по реда, предвидени в Наказателно-процесуалния кодекс;
10. (нова - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) осъществяват дейност по установяване на административни нарушения и налагане на административни наказания;
11. (нова - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) участват при осъществяване на оперативно-издирвателна дейност съвместно с органите на Министерството на вътрешните работи при условията и по реда на Закона за Министерството на вътрешните работи.

(3) (Нова - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) Условията и редът за взаимодействие между митническите органи и органите на Министерството на вътрешните работи за предотвратяване и разкриване на митнически и валутни нарушения се уреждат със съвместна инструкция на министъра на финансите и министъра на вътрешните работи.

(4) (Предишна ал. 3 - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) Митническата администрация изпълнява и други дейности, възложени ѝ със закон.

Раздел III

Правомощия на митническите органи

Чл. 16. (1) При изпълнение на служебните си задължения митническите органи имат право:

1. да извършват проверки, свързани с митническия надзор и контрол на стоки, превозни средства и лица в зоните на граничните контролно-пропускателни пунктове и на цялата митническа територия на страната;
2. да предприемат необходимите мерки, допустими от закона, за осъществяване на митническия контрол;
3. да изискват представянето или предаването на стоки, документи, сведения и други носители на информация, свързани с митническия надзор и контрол;
4. да изискват представяне на документ за самоличност;
5. да изискват писмени или устни обяснения;
6. да извършват последващ митнически контрол на стоки и документи, свързани с вноса, износа и транзита;
7. да събират суми: за митни сборове за внесени и изнесени стоки; за неизпълнени задължения и поръчителства; за заплащане равностойността на отнети в полза на държавата стоки, когато липсват или са отчуждени, и за

всякакви други митнически задължения и за други държавни вземания, които се събират от митническите органи;

8. да налагат по установения от закона ред запори и възбрани за обезпечаване на дължими митни сборове и други държавни вземания, събирани от тях;

9. да извършват личен преглед на лица, преминаващи държавната граница;

10. (изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) да извършват претърсвания и изземвания на контрабандни стоки и свързаната с тях документация в офиси, служебни и други помещения, както и личен обиск на намиращите се в тях лица, при спазване разпоредбите на Наказателно-процесуалния кодекс;

11. да осъществяват контролирани доставки съвместно с компетентните органи на Министерството на вътрешните работи и с разрешение на съответната прокуратура.

(2) (Отм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.).

(3) Митническите служители имат право да носят оръжие и да го използват при неизбежна отбрана и при крайна необходимост.

(4) (Нова - ДВ, бр. 76 от 2002 г.) При осъществяване на правомощията по ал. 1, т. 1 специализирани контролни органи на Агенция "Митници" имат право да спират пътните превозни средства във вътрешността на страната при условия и по ред съгласно чл. 15, ал. 3.

Чл. 17. (1) При изпълнение на служебните си задължения митническите служители са длъжни:

1. да спазват организацията на работа в митническото учреждение;

2. да опазват имуществото, правата и свободите на лицата;

3. да представят митнически знак и служебна карта;

4. (доп. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) да носят униформено облекло, когато това е предвидено за съответните длъжности в Устройствения правилник на Агенция "Митници";

5. (изм. и доп. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) да не разгласяват обстоятелства и факти, станали им известни при или по повод на изпълнение на служебните им задължения, определени от този закон като служебна тайна, освен по писмено искане на държавен орган, когато това е предвидено със закон, или на друг митнически орган във връзка с осъществяване на правомощията му по този закон. Условията и редът за предоставяне на сведения за обстоятелства и факти, съставляващи служебна тайна, на друг митнически орган се определят от директора на Агенция "Митници".

(2) За неизпълнение на задълженията по ал. 1 митническите служители носят дисциплинарна отговорност.

Глава трета

ПРАВА И ЗАДЪЛЖЕНИЯ НА ЛИЦАТА

Раздел I

Представителство

Чл. 18. (1) Всяко лице може да бъде представявано пред митническите органи за извършване на действията и процедурите, предвидени в този закон и в нормативните актове по прилагането му, включително и от митнически агент.

(2) Условията и редът, при които представителството се осъществява от митнически агент, се определят в правилника.

(3) Представителят трябва да бъде местно лице освен в изрично посочените в този закон случаи.

(4) Митническите органи изискват от всяко лице, което заявява, че действа като представител, да представи писмени доказателства за това.

Раздел II

Решения на митническите органи

Чл. 19. (1) За издаване на решение от митническите органи във връзка с прилагането на митническите разпоредби лицето, поискало издаването му, трябва да представи цялата необходима информация и документация.

(2) Решението по ал. 1 трябва да бъде взето и съобщено на молителя в срок, определен в правилника. Когато искането за решение е направено писмено, решението трябва да се вземе в предвидения в правилника срок, считано от датата, на която искането е получено от митническите органи. Решението се съобщава писмено на молителя.

(3) Когато митническите органи не могат да се произнесат в определения срок поради необходимостта от събиране на допълнителна информация, те трябва да уведомят молителя преди неговото изтичане, като посочат причините и необходимия им срок за вземане на исканото решение.

(4) Решенията на митническите органи, с които се отхвърлят исканията на лицата или са неблагоприятни за тях, трябва да са мотивирани.

Чл. 20. (1) Ако решение, взето в полза на съответното лице, се основава на невярна или непълна информация, то се обезсилва, когато:

1. молителят е знаел или е трябвало да знае, че информацията е невярна или непълна; и

2. такова решение не би могло да се вземе въз основа на вярна или пълна информация.

(2) Лицето трябва да бъде уведомено за обезсилването на решението.

(3) Обезсилването влиза в сила от датата, на която е било взето решението.

Чл. 21. (1) В случаи, различни от чл. 20, решение, взето в полза на заинтересуваното лице, се отменя или изменя, когато едно или повече от условията му не са изпълнени или вече не се изпълняват.

(2) Решение в полза на заинтересуваното лице може да бъде отменено и когато това лице не изпълни задължение, възложено му с решението.

(3) Лицето, за което се отнася решението на митническия орган, трябва да бъде уведомено за неговата отмяна или изменение.

(4) (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) Отменянето или изменението на решението влиза в сила от датата на уведомяването по ал. 3. Централното управление на митниците може в изключителни случаи, когато го изискват законните интереси на заинтересуваното лице, да отложи датата на влизане в сила на отменянето или изменението на решението.

Раздел III

Информация

Чл. 22. (1) Митническите органи предоставят на заинтересуваните лица информация относно прилагането на митническото законодателство.

Митническият орган може да откаже да отговори, когато искането не е свързано с действително предстоящи вносни или износни операции.

(2) Информацията по ал. 1 се предоставя безплатно. Направените разходи се заплащат, когато са свързани с извършване на анализ, на специализирана експертиза на стоките, с връщането им на молителя и други.

Чл. 23. (1) Митническите органи издават с решение по чл. 19 обвързваща тарифна информация или обвързваща информация за произхода на стоките при писмено искане.

(2) Информацията по ал. 1 обвързва митническите органи и нейния титуляр само по отношение на тарифното класиране или на определяне произхода на конкретна стока, когато съответните митнически формалности за стоката се извършват след датата, на която информацията е била издадена.

(3) При митническото оформяне на стоките титулярят на получената информация удостоверява пред митническите органи пълното съответствие:

1. между декларираните стоки и стоките, описани в информацията, за целите на тарифирането;

2. между декларираната стока и обстоятелствата, които определят придобиването на произхода и стоката, и обстоятелствата, описани в информацията, за целите на произхода.

(4) Обвързващата информация е валидна за срок до три години, считано от датата на издаването ѝ. Обвързващата информация се обезсилва, когато се основава на неверни или непълни данни, предоставени от молителя, независимо от условията по чл. 20, ал. 1, т. 1 и 2.

(5) Тарифната информация престава да бъде валидна:

1. при приемане на нов нормативен акт, когато тя не съответства на неговите разпоредби;

2. когато е несъвместима с тълкуването на номенклатурите, посочени в чл. 26. Несъвместимостта с тълкуването може да бъде:

а) на национално равнище - вследствие на изменение на националните обяснителни бележки към номенклатурата на митническата тарифа, или по решение на съда;

б) на международно равнище - вследствие на издаване на мнение за класиране, или изменение на обяснителните бележки към номенклатурата на Хармонизираната система за описание и кодиране на стоките, публикувани от Световната митническа организация;

3. при нейното отменяне или изменение по реда на чл. 21 и при условие, че титулярят на информацията е уведомен за отменянето на нейното прилагане или за изменението ѝ.

(6) Информацията за произхода престава да бъде валидна:

1. при приемане на нов нормативен акт или при сключване на съответно международно споразумение от Република България, когато не съответства на техните разпоредби;

2. когато е несъвместима:

а) на национално равнище - с обяснителните бележки и мнения, приети за целите на тълкуване на правилата, или по решение на съда;

б) на международно равнище - със Споразумението по правилата за произход, установено в Световната търговска организация, или с обяснителните бележки или мнения за произхода, приети за тълкуване на споразумението;

3. при отменяне или изменение по реда на чл. 21 и при условие, че титулярят е уведомен за отменянето на нейното прилагане или за изменението ѝ.

(7) (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) Титулярят на обвързващата информация, която престава да бъде валидна съгласно ал. 5, т. 2 или 3, или ал. 6, т. 2 или 3, може да продължи използването ѝ в срок не по-дълъг от шест месеца от

влизането в сила на съответните актове при условия и по ред, определени в правилника.

(8) Когато нормативните актове или споразумението по ал. 5, т. 1 и ал. 6, т. 1 предвиждат срок, различен от този по ал. 7, се прилага предвиденият в тях срок.

(9) Класирането или определянето на произхода на стоките в обвързващата информация се прилага само:

1. за определяне на вносни или износни митни сборове;
2. за признаване на документи за внос или за износ, когато са издадени на основание на информацията и се изискват при приемане на митническа декларация.

ЧАСТ ВТОРА

ЕЛЕМЕНТИ ЗА ОПРЕДЕЛЯНЕ НА МИТНИ СБОРОВЕ И ЗА ПРИЛАГАНЕ

НА ДРУГИ МЕРКИ ПО ВНОСА И ИЗНОСА

Глава четвърта

МИТА. МИТНИЧЕСКА ТАРИФА. ТАРИФНО КЛАСИРАНЕ

Чл. 24. (1) Стоките, пренасяни през държавната граница на Република България, се облагат с мита, които се определят от Министерския съвет.

(2) Митата, с които се облагат внасяните стоки, се определят с Митническата тарифа на Република България.

(3) (Отм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.).

Чл. 25. Установените в нормативен акт мерки на търговската политика, свързани с вноса и с износа, се прилагат в съответствие с класирането на стоките в Митническата тарифа.

Чл. 26. (1) Митническата тарифа включва:

1. номенклатурата на стоки, основана на Конвенцията за Хармонизирана система за описание и кодиране на стоките от 1983 г., подписана в Брюксел в рамките на Световната митническа организация;

2. номенклатурата, основана на други разпоредби за прилагане на тарифни мерки, която включва номенклатурата по т. 1 и добавя някои подразделения към нея;

3. (изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) ставки на мита, които се прилагат за стоки, включени в номенклатурата.

(2) Митническата тарифа може да включва и:

1. преференциални тарифни мерки, предвидени в споразумения, по които Република България е страна;

2. преференциални тарифни мерки, приети едностранно от Република България в полза на страни, група страни или територии;

3. автономни мерки по отношение на определени стоки и страни, които предвиждат увеличаване, намаляване или необлагане с мита;

4. други тарифни мерки.

(3) Преференциите по ал. 2, т. 1, 2 и 3 се прилагат по искане на декларатора и ако стоките отговарят на условията, определени за прилагането им.

(4) Когато мерките, посочени в ал. 2, т. 1, 2 и 3 са за определено количество или стойности, прилагането им се прекратява:

1. при тарифни квоти, щом се достигне определеният лимит на вноса;
2. при тарифни плафони в съответствие с нормативния акт за тяхното въвеждане.

Чл. 27. Тарифно класиране на стоките е определяне на позициите и подпозициите в номенклатурите на Митническата тарифа съгласно нейните правила.

Чл. 28. (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) (1) Условието, при които определени стоки могат съгласно Митническата тарифа да ползват по-благоприятно тарифно третиране поради тяхното специфично предназначение, се определят в правилника при спазване разпоредбите на чл. 92 и 93.

(2) По смисъла на ал. 1 под "по-благоприятно тарифно третиране" се разбира всяко намаляване на или необлагане с вносни митни сборове, дори в рамките на тарифна квота.

Глава пета

ПРОИЗХОД НА СТОКИТЕ

Раздел I

Непреференциален произход

Чл. 29. Непреференциалният произход на стоките, определен в чл. 30, 31 и 32, служи за целите на:

1. прилагането на Митническата тарифа, с изключение на преференциалните тарифни мерки, посочени в чл. 26, ал. 2, т. 1 и 2;
2. прилагането на установени с акт на Министерския съвет мерки, различни от тарифните;
3. изготвянето и издаването на сертификати за произход.

Чл. 30. (1) Стоки, които произхождат от дадена страна, са стоките изцяло получени или произведени в тази страна.

(2) Изцяло получени в определена страна стоки са:

1. минерални продукти, добити в тази страна;
2. растителни продукти, отгледани в страната;
3. живи животни, родени и отгледани в страната;
4. продукти, получени от живи животни, отгледани в страната;
5. продукти от лов или риболов, извършен в страната;
6. продукти от морски риболов и други продукти, добити от морето, извън вътрешните морски води и териториалното море на страната, от кораби, регистрирани в страната и плаващи под нейно знаме;
7. стоки, получени или произведени на борда на кораби-заводи от продукти по т. 6 с произход от страната, при условие, че тези кораби-заводи са регистрирани в тази страна и плават под нейно знаме;
8. продукти, извлечени от морското дъно или неговите недра, извън вътрешните морски води или териториалното море, при условие, че тази страна има изключителни права да експлоатира това морско дъно или неговите недра;
9. отпадъци и скрап, получени от производствени операции, извършени в страната, и употребявани предмети, при условие, че са събрани в страната и са годни само за възстановяване на суровините;

10. стоки, които са произведени в страната изключително от стоките, посочени в т. 1 - 9, или от техни производни във всеки стадий на производство.

(3) За прилагането на ал. 2 в митническата територия на страната се включват нейните вътрешни морски води и териториалното ѝ море.

Чл. 31. (1) Стоките, чието производство включва участието на повече от една страна, се счита, че произхождат от страната, в която са претърпели своята последна, съществена, икономически обоснована обработка или преработка, в оборудвано за целта предприятие и довела до производството на нов продукт или която представлява важен стадий за производството.

(2) Обработка или преработка, за която е установено или има достатъчно данни, че целта ѝ е била единствено да се заобиколят разпоредби, прилагани в Република България към стоки от определени страни, не се счита за достатъчна да придаде на получената стока произход от страната, в която тази обработка или преработка е била извършена.

Чл. 32. (1) Документ за доказване на произхода се представя, когато това се изисква от митнически или друг нормативен акт.

(2) Независимо от представянето на документ за произход на стоката митническите органи имат право, в случаи на основателно съмнение, да поискат други доказателства, които да потвърдят, че обявеният произход отговаря на правилата за непреференциален произход, установени в Република България.

Раздел II

Преференциален произход

Чл. 33. Условието за придобиване на преференциален произход на стоките с цел прилагане на мерките по чл. 26, ал. 2, т. 1 и 2 се уреждат с:

1. международните споразумения на Република България за въвеждане на преференциални тарифни мерки;
2. нормативните актове за едностранно приети от Република България преференциални тарифни мерки.

Глава шеста

МИТНИЧЕСКА СТОЙНОСТ

Чл. 34. Митническата стойност е определената за митнически цели стойност на стоките в левове. Разпоредбите на тази глава уреждат определянето на митническата стойност за целите на прилагане на Митническата тарифа на Република България, както и за целите на прилагане на установени с нормативен акт мерки, различни от тарифните.

Чл. 35. (1) Митническата стойност на внасяни стоки, определена по този член, е договорната стойност, която е реално платената или подлежащата на плащане цена на стоките, продадени за износ за Република България, коригирана съгласно чл. 38, при условие, че:

1. няма ограничение относно правото на разпореждане или на ползване на стоките от купувача, освен ограниченията, които:
 - а) са установени с нормативни актове на Република България;
 - б) определят географския регион, в който стоките могат да бъдат препродавани, или
 - в) не засягат съществено стойността на стоките;
2. продажбата или цената не е подчинена на условия или съображения, чиято стойност по отношение на подлежащите на остойностяване стоки не може да бъде определена;
3. каквато и да е част от прихода от всяка следваща продажба, отстъпено право на ползване или на разпореждане със стоките от купувача не се връща пряко или косвено на продавача, освен ако е възможна корекция съгласно чл. 38; и
4. купувачът и продавачът не са свързани лица или когато са свързани - при условие, че договорната стойност е приемлива за митнически цели съгласно ал. 2.

(2) Обстоятелства, които се отчитат при свързани лица:

1. при определянето дали договорната стойност е приемлива за целите по ал. 1, фактът, че купувачът и продавачът са свързани лица, не следва да бъде основание договорната стойност да се разглежда като неприемлива. При

необходимост следва да се разгледат обстоятелствата по продажбата и при условие, че връзката не е повлияла върху цената, договорната стойност следва да бъде приета. Ако въз основа на предоставената от купувача или от друг източник информация митническите учреждения имат основание да считат, че връзката е повлияла върху цената, те следва да съобщят своите основания на декларатора и да му дадат реална възможност да отговори. По искане на декларатора основанията му се съобщават писмено;

2. при продажба между свързани лица договорната стойност следва да се приеме и стоките да се остойностят съгласно ал. 1, когато деклараторът докаже, че тази стойност е много близка до една от следните стойности, определени в същия или приблизително същия момент:

а) договорната стойност при продажби на идентични или сходни стоки, продадени за износ в Република България между купувачи и продавачи, които не са свързани лица;

б) митническата стойност на идентични или сходни стоки, определена съгласно чл. 36, ал. 2, т. 3;

в) митническата стойност на идентични или сходни стоки, определена съгласно чл. 36, ал. 2, т. 4.

(3) При прилагането на ал. 2, т. 2 се отчитат различията в търговското равнище, в количеството, в елементите, изброени в чл. 38, и в разходите, направени от продавача при продажби, когато той и купувачът не са свързани лица, и които не се правят от продавача при продажби, когато той и купувачът са свързани лица. Изброените в ал. 2, т. 2 методи се прилагат по инициатива на декларатора и само за сравнителни цели, а не като основа за определяне на митническата стойност.

(4) Реално платената или подлежащата на плащане цена е общата сума, която купувачът е платил или следва да плати за внасяните стоки на продавача или в полза на продавача, и включва всички плащания от купувача на продавача или от купувача на трета страна за удовлетворяване на задължения на продавача, които са извършени или следва да се извършат като условие за продажбата. Плащането не е необходимо винаги да бъде под формата на превеждане на пари, а може да бъде осъществено чрез акредитив или договоряеми средства и може да бъде извършено пряко или косвено.

(5) Действия, включително маркетингови, предприети от купувача за негова сметка, различни от тези, за които е предвидена корекция в чл. 38, не следва да се смятат за косвено плащане на продавача даже и когато те могат да се разглеждат, че са в полза на продавача или са били предприети в резултат на споразумение с него и разходите за тях не следва да се добавят към реално платената или подлежащата на плащане цена. "Маркетингови действия" по смисъла на тази алинея са всички действия, свързани с рекламирането и насърчаването на продажбата на остойносттаваните стоки и всички гаранционни дейности по отношение на стоките.

Чл. 36. (1) Когато митническата стойност не може да бъде определена по чл. 35, тя следва да се определи чрез последователно прилагане на разпоредбите по ал. 2, т. 1 - 4, докато условията на първата по ред разпоредби позволи нейното прилагане. Изключение от посочения ред се допуска при прилагането на т. 3 и 4, ако деклараторът пожелае размяната на реда на тези две точки. Само когато такава стойност не може да бъде определена по конкретна точка в посочената последователност, могат да се прилагат разпоредбите на следващата точка по реда, определен съгласно тази алинея.

(2) Митническа стойност, определена по реда на този член, е:

1. договорната стойност на идентични стоки, продадени за износ за Република България и изнесени приблизително в същия момент, както стоките, подлежащи на остойносттаване;

2. договорната стойност на сходни стоки, продадени за износ за Република България и изнесени приблизително в същия момент, както стоките, подлежащи на остойносттаване;

3. стойността, основаваща се на единичната цена, по която се продава най-голямото сборно количество от внасяните стоки или от вносни идентични или сходни стоки на лица, които не са свързани с лицата, от които те купуват тези стоки;

4. изчислената стойност, състояща се от сумата от:

а) разходите за материали и производство или за други операции, свързани с обработката на внасяните стоки;

б) сумата от печалбата и общите разходи, равна на тази, която обикновено се калкулира при продажбите на стоки от същия клас или вид като стоките, подлежащи на остойносттаване, които са произведени от производители в страната на износа за износ за Република България;

в) разходите, посочени в чл. 38, ал. 1, т. 5.

(3) Допълнителните условия и правила за прилагане на ал. 2 се определят в правилника.

Чл. 37. (1) Когато митническата стойност на внасяни стоки не може да бъде определена по чл. 35 и 36, тя следва да се определи чрез способности, съответстващи на принципите и общите разпоредби на Споразумението за прилагане на чл. VII от Общото споразумение по митата и търговията, на чл. VII от Общото споразумение по митата и търговията и на разпоредбите на тази глава.

(2) Митническата стойност, определена съгласно ал. 1, не може да се основава на:

1. продажната цена в Република България на стоки, произведени в България;

2. система, предвиждаща приемането за митнически цели на по-високата стойност от две възможни стойности;

3. цената на стоки на вътрешния пазар на страната на износа;

4. производствени разходи, различни от изчислените стойности, които са били определени за идентични и сходни стоки в съответствие с чл. 36, ал. 2, т. 4;

5. цени на стоки, продадени за износ, който не е бил предназначен за Република България;

6. минимални митнически стойности;

7. субективно определени или фиктивни стойности.

Чл. 38. (1) При определяне на митническата стойност съгласно чл. 35 към реално платената или подлежащата на плащане цена за внасяните стоки следва да се прибавят:

1. (изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) следните разходи в размера, в който се плащат от купувача, но не са включени в реално платената или подлежащата на плащане цена:

а) комисиони и възнаграждения за посредничество (брокерски възнаграждения), с изключение на комисионите за покупка;

б) разходите за контейнери, които за митнически цели се третират заедно с остойносттаваните стоки;

в) разходите за опаковка, включващи труда и материалите;

2. стойността, съответно разпределена, на следните стоки и услуги, когато са доставени пряко или косвено от купувача, безплатно или на намалени цени, за използване във връзка с производството и продажбата за износ на внасяните стоки, доколкото тази стойност не е била включена в платената или в подлежащата на плащане цена:

а) материали, съставки, части и други подобни, включени във внасяните стоки;

б) инструменти, клишета, матрици и други подобни, използвани при производството на внасяните стоки;

в) изразходвани материали при производството на внасяните стоки;

г) инженеринг, разработки, художествено оформяне, дизайн, планове и чертежи, които не са разработени в Република България и са били необходими за производството на внасяните стоки;

3. роялти и лицензни такси, отнасящи се до остойността на стоки, които купувачът пряко или косвено трябва да плати като условие за продажба на остойността на стоки в размера, в който тези роялти и такси не са включени в платената или в подлежащата на плащане цена;

4. стойността на всяка част от прихода, от всяка следваща продажба, отстъпване правото на владение или ползване на внасяните стоки, която се предоставя пряко или косвено на продавача;

5. разходи за:

а) транспорт на внасяните стоки до входен граничен пункт на Република България;

б) товарно-разтоварни и обработващи операции, свързани с транспортиране на внасяните стоки до входен граничен пункт на Република България;

в) застраховка на внасяните стоки.

(2) Добавки към реално платената или подлежащата на плащане цена по този член следва да се правят само на базата на обективни и подлежащи на количествена оценка данни.

(3) При определяне на митническата стойност към реално платената или подлежащата на плащане цена не могат да се правят други добавки, освен предвидените по този член.

(4) (Нова - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) В тази глава терминът "комисиона за покупка" означава възнаграждението, платено от вносител на неговия агент за услугата да го представлява при доставката на остойността на стоки.

(5) (Предишна ал. 4 - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) Независимо от разпоредбите на ал. 1, т. 3:

1. таксите за правото да бъдат възпроизведени внасяните стоки в Република България не следва да се добавят към реално платената или подлежащата на плащане цена за внасяните стоки при определяне на митническата стойност;

2. плащания, направени от купувача за правото да разпространява или да препродава внасяните стоки, не следва да се добавят към реално платената или подлежащата на плащане цена за внасяните стоки, ако тези плащания не представляват условие за продажбата на стоките за износ за Република България.

Чл. 39. Митническата стойност на внасяни стоки не следва да включва следните разходи, при условие, че те са разграничени от реално платената или подлежащата на плащане цена:

1. разходите за транспорт на стоките, извършени на територията на Република България след тяхното въвеждане;
2. разходи за строителство, инсталиране, монтаж, поддръжка или техническа помощ, извършени за стоките след вноса им;
3. таксите за правото да бъдат възпроизвеждани внасяните стоки в Република България;
4. комисиони за покупка;
5. мита, данъци, акцизи и такси, дължими в Република България за вноса или за продажбата на стоките;
6. лихви по финансови споразумения на купувача във връзка с покупката на внасяните стоки, независимо от това, дали кредитът е предоставен от продавача, от банка или от трето лице, при условие, че лихвите са разграничени от реално платената или подлежащата на плащане цена, финансовото споразумение е в писмена форма и че купувачът може при необходимост да докаже, че:

а) такива стоки се продават към момента на остойностяване по цената, декларирана като реално платена или подлежаща на плащане цена, и

б) обявеният лихвен процент не превишава равнището за преобладаващия брой такива договори в страната, където и по времето, когато финансирането е било осигурено.

Чл. 40. В правилника могат да бъдат регламентирани специфични правила за определяне на митническата стойност на внасяни носители на информация, предназначени за използване в оборудване за електронна обработка на данни, които носят данни или инструкции.

Чл. 41. Редът за определяне на митническата стойност при износ и в други случаи се урежда в правилника.

Чл. 42. (1) Превръщането на чуждестранната валута в левове за изчисляване на митническата стойност се извършва по обявения от Българска народна банка курс на чуждестранните валути към лева.

(2) Периодът, в който се прилага съответният валутен курс, се определя в правилника.

Чл. 43. (1) Разпоредбите на тази глава не засягат специфичните разпоредби за определяне на митническата стойност при внос на стоки, които са били под друго митническо направление.

(2) Независимо от разпоредбите на чл. 35 - 37 митническата стойност на бързоразвалящи се стоки, обикновено доставени на консигнация, по молба на декларатора може да бъде определена съгласно опростени правила, регламентирани с правилника.

ЧАСТ ТРЕТА

ВЪВЕЖДАНЕ НА СТОКИ НА МИТНИЧЕСКАТА ТЕРИТОРИЯ НА РЕПУБЛИКА

БЪЛГАРИЯ ДО ПОЛУЧАВАНЕ НА МИТНИЧЕСКО НАПРАВЛЕНИЕ

Глава седма

ВЪВЕЖДАНЕ НА СТОКИ НА МИТНИЧЕСКАТА ТЕРИТОРИЯ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Чл. 44. (1) От момента на въвеждането на митническата територия на страната стоките са под митнически надзор и могат да бъдат обект на

митнически контрол в съответствие с действащите към датата на въвеждането разпоредби.

(2) Стоките са под митнически надзор до определяне на митническия им статут. С изключение на случаите по чл. 88, ал. 1 чуждестранните стоки остават под митнически надзор и до промяна на техния митнически статут или до влизането им в свободна зона или в свободен склад, или до реекспортирането им, или унищожаването им съгласно чл. 180.

Чл. 45. (1) Стоките, въведени на митническата територия на страната, трябва да бъдат незабавно превозени от лицето, което ги въвежда, съгласно разпорежданията на митническите органи до съответното митническо учреждение или до друго място, определено от тях. При необходимост митническите органи определят маршрута за превода на стоките.

(2) Лицето, което поема задължението да превози стоките, след като са въведени на митническата територия на Република България, е отговорно за изпълнението на задълженията по ал. 1.

(3) Алинея 1 не изключва прилагането на разпоредби на други нормативни актове при:

1. пощенски пратки;
2. туристически пътувания;
3. превози на стоки с незначително икономическо значение при условие, че не се създават пречки за осъществяването на митническия надзор и на митническия контрол.

(4) Алинеи 1, 2 и 3, както и чл. 46 - 60 не се прилагат за стоки, които временно напускат митническата територия на Република България, превозвани между две точки от тази територия по вода или въздух, при условие че превозът е извършен по директна линия от самолет или кораб, извършващ редовен рейс, без да спира извън митническата територия на Република България.

(5) Алинея 1 не се прилага за стоки, които се намират на борда на кораби или въздухоплавателни средства, пресичащи териториалните води или въздушното пространство на Република България, без да имат за местоназначение пристанище или летище на митническата територия на страната.

Чл. 46. (1) В случаите на непреодолима сила или други непредвидими обстоятелства, когато лицето не може да изпълни поетите задължения по чл. 45, ал. 1, то е длъжно да уведоми незабавно най-близките митнически органи. Когато стоките не са унищожени напълно, митническите органи трябва да бъдат уведомени и за точното им местонахождение.

(2) Когато корабът или въздухоплавателното средство е принуден поради непреодолима сила или други непредвидими обстоятелства да акостира или да се приземи временно на митническата територия на Република България, ако няма възможност да изпълни задълженията по чл. 45, ал. 1, лицето, управляващо превозното средство, или всяко друго лице, действащо вместо него, трябва да уведоми незабавно митническите органи.

(3) В случаите по ал. 1 и 2 митническите органи определят мерките, които трябва да се предприемат за осъществяване на митническия надзор, и при необходимост - за осигуряване превода на стоките до митническо учреждение или до друго място, определено от тях.

Глава осма

ПРЕДСТАВЯНЕ НА СТОКИТЕ ПРЕД МИТНИЧЕСКИТЕ ОРГАНИ

Чл. 47. Стоките, които са превозени съгласно изискванията на чл. 45, ал. 1, трябва да бъдат представени пред митническите органи от лицето, което ги е въвело на митническата територия на Република България, или от лицето, което е поело превоза на стоките след тяхното въвеждане.

Чл. 48. За стоки, пренасяни от пътници или поставени под митнически режим, без да са представени пред митническите органи, може да се прилага и друг ред за представяне, определен в правилника.

Чл. 49. След представянето им стоките могат да бъдат обект на анализ или вземане на проби за уточняване на митническото им направление с разрешение на митническите органи.

Глава девета

МАНИФЕСТИРАНЕ И РАЗТОВАРВАНЕ НА СТОКИТЕ, ПРЕДСТАВЕНИ

ПРЕД МИТНИЧЕСКИТЕ ОРГАНИ

Чл. 50. (1) За стоките, представени пред митническите органи, се подава митнически манифест.

(2) Митническият манифест трябва да бъде подаден незабавно след представяне на стоките пред митническите органи. Митническите органи могат да определят и друг срок за подаване на манифеста, но не по-късно от първия работен ден след деня, в който стоките са представени.

Чл. 51. (1) Манифестирането на стоките се извършва при условия и по ред, определени в правилника. Митническите органи могат да приемат и търговски или друг документ, вместо митнически манифест, ако съдържа необходимите данни за идентифициране на стоките.

(2) Митническият манифест се подава от :

1. лицето, въвело стоките на митническата територия на Република България, или от лицето, което е поело превоза на стоките след тяхното въвеждане;

2. лицето, от чието име са действали лицата, посочени в т. 1.

Чл. 52. Случаите, в които митническите органи могат да подават манифест служебно, както и да не изискват подаването на митнически манифест, се определят в правилника.

Чл. 53. (1) Стоките могат да се разтоварват или претоварват от превозните средства, на които се намират, само с разрешение на митническите органи на места, определени от тях.

(2) Разрешение не се изисква при авария или при други обстоятелства, налагащи незабавно разтоварване изцяло или частично на стоките. В този случай митническите органи трябва да бъдат незабавно информирани.

(3) За целите на митническия контрол на стоките, включително и на превозните средства, на които те се намират, митническите органи могат да изискват по всяко време разтоварване и разопаковане на стоките.

Чл. 54. Стоките могат да бъдат вдигнати от мястото, на което са поставени първоначално, само с разрешение от митническите органи.

Глава десета

ЗАДЪЛЖЕНИЕ ЗА ДАВАНЕ НА МИТНИЧЕСКО НАПРАВЛЕНИЕ НА СТОКИТЕ, ПРЕДСТАВЕНИ ПРЕД МИТНИЧЕСКИТЕ ОРГАНИ

Чл. 55. Чуждестранните стоки, представени пред митническите органи, трябва да получат митническо направление.

Чл. 56. (1) На манифестираните стоки трябва да бъде дадено митническо направление в следните срокове:

1. четиридесет и пет дни от датата на подаване на митническия манифест за стоки, превозвани с морски транспорт;

2. двадесет дни от датата на подаване на митническия манифест за стоки, превозвани с транспорт, различен от морския.

(2) Митническите органи в зависимост от конкретните обстоятелства могат да определят срокове, по-кратки или по-дълги от посочените в ал. 1. Продължаването не може да бъде по-голямо от действително необходимото за случая.

Глава единадесета

ВРЕМЕННО СКЛАДИРАНЕ НА СТОКИ

Чл. 57. До получаване на митническо направление стоките, представени пред митническите органи, имат статут на "временно складирани стоки".

Чл. 58. (1) Временно складираните стоки могат да престояват само на местата и при условията, определени от митническите органи.

(2) (Доп. - ДВ, бр. 153 от 1998 г.) Митническите органи имат право да изискват от лицето, при което се намират стоките, да обезпечи плащането на всяко митническо задължение, което може да възникне, на основание чл. 199, ал. 1, т. 5, 6 и 7, както и данъци и акцизи.

Чл. 59. Временно складираните стоки не могат да бъдат обект на обработка, различна от тази, предназначена да осигури запазването им в непроменено състояние, без да се променят първоначалният им вид или техническите им характеристики. Тази разпоредба не ограничава прилагането на чл. 49.

Чл. 60. (1) За стоките, за които в срока по чл. 56 не е поискано или не е дадено митническо направление поради неплащане или необезпечаване по чл. 58, ал. 2 на дължимите мита, такси, данъци и акцизи, митническите учреждения поканват писмено получателя на тези стоки да извърши формалности за даване на митническо направление в срок тридесет дни.

(2) След изтичане на срока по ал. 1 стоките се считат за изоставени в полза на държавата.

(3) Когато получателите на стоките са чуждестранни лица, изпратили стоките от чужбина по влак или с друго транспортно средство, или са неизвестни лица, покана по ал. 1 не се изпраща и стоките се считат за изоставени след изтичане на шест месеца от манифестирането им.

(4) Митническите органи могат в срока по чл. 56 при поемане на отговорността и разходите от получаващото стоките лице да разрешат преместването им на друго място под митнически надзор.

Глава дванадесета

ЧУЖДЕСТРАННИ СТОКИ ПОД РЕЖИМ ТРАНЗИТ

Чл. 61. Разпоредбите на чл. 45, с изключение на ал. 1, както и на чл. 46 - 60 не се прилагат при въвеждането на стоки на митническата територия на Република България, поставени под режим транзит.

Чл. 62. След като чуждестранните стоки, движители се под режим транзит, достигнат своето местоназначение на митническата територия на Република България и след представянето им пред митническите органи съгласно действащите за транзит разпоредби, се прилагат разпоредбите на чл. 49 - 60.

Глава тринадесета

ДРУГИ РАЗПОРЕДБИ

Чл. 63. Когато обстоятелствата го изискват, митническите органи имат право да постановят унищожаването на представените пред тях за митническо

оформяне стоки, като уведомят за това държателя на стоките. Разходите по унищожаването на стоките са за негова сметка.

Чл. 64. Когато митническите органи установят, че на митническата територия на Република България са въведени неправомерно или са отклонени от митнически надзор стоки, те предприемат нормативно предвидените действия, включително и продажбата им.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

МИТНИЧЕСКИ НАПРАВЛЕНИЯ

Дял първи

ОБЩИ ПОЛОЖЕНИЯ

Чл. 65. (1) Ако няма нормативни ограничения или забрани, стоките могат, при определени в този закон условия, да получат поисканото митническо направление независимо от техния вид, количество, произход, отправно място или местоназначение.

(2) АLINEЯ 1 не изключва прилагането на забрани или ограничения във връзка с опазването на националната сигурност, обществения ред и морала, на живота и здравето на хората, на животните и растенията, както и на националното богатство, представляващо художествена, историческа и археологическа ценност, и със защитата на индустриалната и интелектуалната собственост.

Дял втори

МИТНИЧЕСКИ РЕЖИМИ

Глава четринадесета

ПОСТАВЯНЕ НА СТОКИТЕ ПОД МИТНИЧЕСКИ РЕЖИМ

Чл. 66. (1) Всяка стока, предназначена да бъде поставена под митнически режим, подлежи на деклариране за съответния режим.

(2) Местните стоки, декларирани за износ, временен износ, пасивно усъвършенстване, транзит или митническо складиране, се намират под митнически надзор от момента на декларирането им пред митническото учреждение до напускането им на митническата територия на Република България или унищожаването им, или до анулирането на митническата декларация.

Чл. 66а. (Нов - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) (1) Директорът на Агенция "Митници" със заповед може да определи отделни митнически учреждения, които извършват митническата дейност по отношение на определени видове стоки и/или в зависимост от митническите режими, под които те ще бъдат поставени.

(2) Заповедта по ал. 1 се обнародва в "Държавен вестник".

Чл. 67. (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) (1) Декларирането пред митническите учреждения се осъществява:

1. писмено;

2. по електронен път;

3. устно;

4. чрез друго действие, с което държателят на стоките изяснява своето желание да ги постави под митнически режим.

(2) Условията и редът за деклариране в случаите по ал. 1, т. 2, 3 и 4 се определят в правилника.

Раздел I

Писмено деклариране по нормалната процедура

Чл. 68. (1) Писменото деклариране се извършва с митническа декларация по образец и ред, определени от министъра на финансите.

(2) Към митническата декларация трябва да бъдат приложени всички документи, нормативно определени за разрешаване на митническия режим, за който стоките са декларирани.

Чл. 69. Митническите декларации, оформени съгласно чл. 68, се приемат незабавно от митническите органи, ако декларираните стоки са представени пред тях.

Чл. 70. (1) (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) Декларирането може да се извърши от лице, включително и от негов представител, което може да представи или да нареди да се представят пред компетентните митнически органи стоките и всички документи, необходими за разрешаване на митническия режим, за който стоките са декларирани.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) Когато приемането на митническата декларация води до конкретни задължения за определено лице, декларирането трябва да се извърши от това лице или за негова сметка.

(3) Деклараторът трябва да бъде местно лице. Това условие не се изисква за лица, които:

1. (изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) извършват деклариране за транзит или за временен внос; или
2. декларират стоки в редки случаи и ако митническите органи считат декларирането за допустимо.

Чл. 71. (1) След приемане на митническата декларация по искане на декларатора митническите органи могат да му разрешат извършването на една или повече поправки в декларацията. При поправката не могат да се включват стоки, различни от първоначално декларираните.

(2) Не се допуска поправка, когато искането е направено, след като митническите органи са:

1. информирали декларатора за намерението си да извършат проверка на стоките;
2. констатирани неточност на данни в декларацията;
3. разрешили вдигането на стоките.

Чл. 72. (1) Митническите органи по искане на декларатора анулират приетата митническа декларация, когато деклараторът докаже, че стоката е била декларирана погрешно за съответния митнически режим или че поради особени обстоятелства оставането ѝ под декларирания митнически режим е неоправдано.

(2) Когато митническите органи са информирали декларатора за намерението си да извършат проверка на стоките, искането за анулиране на декларацията може да бъде прието след извършването на тази проверка.

(3) Декларацията не може да бъде анулирана след разрешението за вдигане на стоките освен в случаите, уредени в правилника.

(4) Анулирането на декларацията не е пречка за прилагане на наказателните разпоредби.

Чл. 73. За дата на прилагане на разпоредбите на митническия режим, под който стоките са декларирани, се счита датата на приемането на декларацията от митническите органи, освен ако с нормативен акт е предвидено друго.

Чл. 74. За проверка на приетите декларации митническите органи имат право да извършват:

1. документен контрол на декларацията и придружаващите я документи. Митническите органи имат право да изискват от декларатора представянето на други документи за проверка на истинността на данните в декларацията;

2. проверка на стоките и вземане на проби за анализ или контрол.

Чл. 75. (1) Транспортването на стоките до местата за извършване на проверки и за вземане на проби, както и всички операции, необходими за извършването на проверки и за вземането на проби, се осъществяват от декларатора и на негова отговорност. Направените разходи са за сметка на декларатора.

(2) Деклараторът има право да присъства при проверката на стоките и при вземането на пробите. Митническите органи могат да изискват присъствието на декларатора или на негов представител при проверката и при вземането на пробите за улесняване извършването на проверката.

(3) Когато пробите са взети съгласно действащите разпоредби, митническите органи не дължат обезщетения, но заплащат разходите за направения анализ или контрол.

Чл. 76. (1) Когато предмет на проверката са част от стоките, включени в една декларация, резултатите от проверката са валидни за цялото количество стоки по тази декларация.

(2) Деклараторът може да поиска допълнителна проверка на стоките, когато счита, че резултатите от частичната проверка не са валидни за останалата част от декларираните стоки.

(3) За прилагането на ал. 1, когато в декларацията са включени няколко вида стоки, данните за всеки вид се считат за отделна декларация.

Чл. 77. (1) Резултатите от проверката на декларацията са основание за прилагане на митническия режим, под който се поставят стоките.

(2) Когато не се извършва проверка на декларацията, основание за прилагане на съответния митнически режим са данните, обявени в декларацията.

Чл. 78. (1) Митническите органи вземат необходимите мерки за идентифициране на стоките, когато това е необходимо, за осигуряване спазването на условията за митническия режим, под който стоките се декларираат.

(2) Средствата за идентифициране, поставени върху стоките или в товарните помещения на превозните средства, могат да бъдат сваляни или унищожавани само от митническите органи или с тяхно разрешение. Тази разпоредба не се прилага в случаите на непреодолима сила или при други непредвидими обстоятелства с цел опазване на стоките и превозните средства.

Чл. 79. (1) С изключение на случаите по чл. 80, когато са изпълнени условията за поставяне на стоките под даден режим и ако те не са обект на забранителни или ограничителни мерки, митническите органи разрешават вдигането им, след като данните в декларацията са проверени или са приети без проверка. Разрешение за вдигане на стоките се дава и когато проверката не може да бъде завършена в разумни срокове и наличността на стоките не е вече необходима за извършването ѝ.

(2) Вдигане на стоките се разрешава за цялото количество стоки, обявени в една декларация. Когато в декларацията са включени няколко вида стоки, данните, отнасящи се за всеки вид, се считат за отделна декларация.

Чл. 80. (1) Когато приемането на митническата декларация поражда митническо задължение, вдигането на стоките, включени в тази декларация, се

разрешава само ако митническото задължение е заплатено или обезпечено. Тази алинея не се прилага при режим временен внос с частично освобождаване от вносни митни сборове при спазване разпоредбите на ал. 2.

(2) Когато митническият режим, под който стоките са декларирани, изисква обезпечение, митническите органи разрешават вдигането на стоките само след неговото учредяване.

(3) Опасните за здравето и околната среда, пожароопасните, бързоразвалящите се и други подобни стоки могат да се вдигнат с писмено разрешение на митническите органи и преди учредяване на обезпечението им.

Чл. 81. Митническите органи предприемат нормативно предвидените действия, включително отнемане в полза на държавата и продажба, за стоки:

1. за които не може да се даде разрешение за вдигане по следните причини:

а) проверката на стоките не е могла да бъде започната или извършена в определените от митническите органи срокове по причини, дължащи се на декларатора;

б) не са представени документите, необходими за поставянето на стоките под искания митнически режим;

в) не са заплатени или обезпечени в определения срок дължимите вносни или износни митни сборове;

г) стоките са обект на забранителни или ограничителни мерки;

2. (изм. - ДВ, бр. 153 от 1998 г.) които не са вдигнати в определените срокове след даване на разрешението.

Раздел II

Писмено деклариране по опростените процедури

Чл. 82. (1) За облекчаване на митническите формалности при спазване на процедурите за деклариране и на определените в правилника условия митническите органи разрешават:

1. представяне на опростена митническа декларация, която представлява декларацията по чл. 68, несъдържаща някои от изискваните данни или към която не са приложени някои от изискваните документи;

2. вместо митническата декларация по чл. 68 да бъде представен търговски или друг документ, придружен от молба за поставяне на стоките под съответния митнически режим;

3. декларирането на стоките под съответния митнически режим да се извърши чрез вписването им в счетоводните документи на декларатора. В този случай митническите органи имат право да освободят декларатора от задължението да представи стоките.

(2) Опростената декларация, търговският или друг документ, или вписването на стоките в счетоводните документи трябва да съдържат данните, необходими за идентифициране на стоките. Вписването в счетоводните документи трябва да съдържа задължително и датата, на която то е извършено.

(3) С изключение на случаите, определени в правилника, деклараторът е длъжен да представи допълнителна декларация, която може да има общ, периодичен или рекапитулативен характер.

(4) Допълнителната декларация по ал. 3 се смята за единен, неделим документ с документите по ал. 1, т. 1, 2 и 3, който влиза в сила от датата на приемането им от митническите органи. В случаите по ал. 1, т. 3 вписването в счетоводните документи има същата правна сила, както приемането на декларацията по чл. 68.

(5) Опростените процедури за режим транзит се определят в правилника.

Раздел III

Други видове деклариране

Чл. 83. (Доп. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) Когато декларирането пред митническите органи е направено по електронен път, устно или чрез друго действие съгласно чл. 67, разпоредбите на чл. 68 - 82 се прилагат, като се отчита съответната специфика и без да се нарушават принципите, уредени в тях.

Раздел IV

Последващ контрол на декларирането

Чл. 84. (1) След разрешението за вдигане на стоките митническите органи имат право служебно или по искане на декларатора да извършат повторна проверка на декларацията.

(2) Митническите органи имат право след вдигане на стоките, за установяване истинността на данните от декларацията, да извършват контрол на търговските документи и данни за вносните или износните операции с декларираните стоки, включително и на последващите търговски операции с тях. Този контрол се извършва на място при декларатора, при всяко лице, свързано пряко или косвено с горепосочените операции, както и при всяко друго лице, притежаващо тези документи и данни. Митническите органи имат право да извършват проверка на стоките, ако те могат да бъдат представени.

(3) Когато при повторна проверка на декларацията или при последващ контрол се установи, че съответният митнически режим е приложен на основата на неверни или непълни данни, митническите органи вземат необходимите мерки, като отчитат новите обстоятелства.

(4) Всяко лице, пряко или косвено свързано с операции по внасянето, изнасянето и транзитирането на стоки, е длъжно да съхранява в 5-годишен срок цялата документация по конкретните операции, независимо от използвания носител. Този срок започва да тече от края на календарната година, в която:

1. за стоки, оформени под режим внос, различни от посочените в т. 2, или за стоки, декларирани за износ, са приети съответните митнически декларации;

2. за стоки, оформени под режим внос с намалено или нулево мито, поради използването им за специфични цели тези стоки престават да бъдат под митнически надзор;

3. за стоки, поставени под друг митнически режим, се приключва съответният митнически режим;

4. за стоки, поставени в свободна зона или свободен склад, стоките напускат свободната зона или свободния склад.

Глава петнадесета

ВНОС

Чл. 85. (1) Оформянето на режим внос придава на чуждестранните стоки митнически статут на местни стоки.

(2) Вносът обхваща прилагането на мерките на търговската политика, извършването на формалностите, предвидени при внос на стоки, и облагането с дължимите митни сборове.

Чл. 86. (1) Ако след датата на приемане на декларацията за внос, но преди вдигане на стоките, се намалят ставките на митата или на таксите с равностоен ефект, деклараторът има право да поиска прилагането на по-

благоприятните ставки или такси. В тези случаи не се прилагат разпоредбите на чл. 73.

(2) Алинея 1 не се прилага, когато стоките не са вдигнати по вина на декларатора.

Чл. 87. Когато една пратка съдържа стоки с различно тарифно класиране, чието отделно деклариране води до обработка и разходи, несъответстващи на размера на дължимите вносни митни сборове, митническите органи имат право, по искане на декларатора, да приемат облагане на цялата пратка съобразно тарифното класиране на стоката с най-висока митническа ставка.

Чл. 88. (1) Внесените стоки, които поради специфичното си предназначение се облагат с намалени или нулеви мита или такси с равностоеен ефект, остават под митнически надзор. Митническият надзор приключва, когато:

1. условията за ползване на правото за намалени или нулеви мита и такси са премахнати;
2. стоките са изнесени или унищожени; или
3. се разреши използването на стоките за цели, различни от определените за прилагането на намалени или нулеви мита и такси, след заплащане на дължимите митни сборове.

(2) Разпоредбите на чл. 94, ал. 2 и 3 и чл. 96 се прилагат за стоките, посочени в ал. 1, като се отчита съответната специфика.

Чл. 89. Внесените стоки губят митническия си статут на местни стоки, когато:

1. декларацията за внос е анулирана след вдигането им; или
2. вноските митни сборове за тези стоки са възстановени или опростени при условия и по ред, определени в правилника.

Глава шестнадесета

РЕЖИМИ С ОТЛОЖЕНО ПЛАЩАНЕ И МИТНИЧЕСКИ ИКОНОМИЧЕСКИ РЕЖИМИ

Раздел I

Общи разпоредби

Чл. 90. (1) За целите на прилагането на разпоредбите на чл. 91 - 96:

1. понятието "режим с отложено плащане" се отнася за чуждестранни стоки, поставени под следните режими:

- а) транзит;
- б) митническо складиране;
- в) активно усъвършенстване с отложено плащане;
- г) обработка под митнически контрол;
- д) временен внос;

2. понятието "митнически икономически режим" се отнася за стоките, поставени под следните режими:

- а) митническо складиране;
- б) активно усъвършенстване;
- в) обработка под митнически контрол;
- г) временен внос;
- д) пасивно усъвършенстване.

(2) Стоките, поставени под режим с отложено плащане, както и стоките, които в рамките на режим активно усъвършенстване по системата с

възстановяване, са били обект на формалностите за внос и на формалностите, предвидени в чл. 128, ал. 4, се считат за вносни стоки.

(3) Вносните стоки, които в рамките на режимите за активно усъвършенстване и обработка под митнически контрол не са претърпели никакви операции по усъвършенстване или обработка, се считат за стоки в непроменено състояние.

Чл. 91. Прилагането на всеки митнически икономически режим се допуска с разрешение, издадено от митническите органи.

Чл. 92. Разрешенията по чл. 91 и по чл. 106, ал. 1 се издават при спазване на условията, предвидени за съответния режим:

1. (изм. и доп. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) на лица, които са в състояние да осигурят правилното протичане на операциите; и

2. (изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) когато митническите органи са в състояние да осигурят надзора и контрола върху режима, без да се налага въвеждане на административни изисквания, несъответстващи на икономическата нужда от ползване на режима.

Чл. 93. (1) Условията, при които се прилага съответният режим, се посочват в разрешението.

(2) Титулярят на разрешението е длъжен да уведоми митническите органи за всяка промяна, настъпила след издаването му, която може да повлияе върху неговото съдържание и върху условията за прилагането му.

Чл. 94. (1) В определени в правилника случаи, когато стоки, произведени от стоки под режим с отложено плащане, не се считат за местни, произведените стоки се смятат за поставени под същия режим.

(2) За поставяне на стоките под режим с отложено плащане митническите органи имат право да поискат обезпечаване на митническото задължение.

(3) За всеки режим с отложено плащане в правилника могат да се предвидят специални разпоредби за учредяване на съответно обезпечаване.

Чл. 95. (1) (Изм. и доп. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) Митнически икономически режим с отложено плащане се приключва, когато стоките, поставени под този режим, или получените компенсаторни или обработени продукти получат ново допустимо митническо направление.

(2) Митническите органи вземат всички необходими мерки, определени в правилника, за стоките, за които режимът не е приключен съгласно предвидените условия.

Чл. 96. Правата и задълженията на титуляря на митнически икономически режим могат, при определени от митническите органи условия, да бъдат последователно прехвърляни на други лица, които отговарят на изискванията за ползване на съответния режим.

Раздел II

Транзит

Чл. 97. (1) Режимът транзит разрешава пренасяне от едно до друго място на митническата територия на Република България на:

1. чуждестранни стоки, без да бъдат облагани с вносни митни сборове и без да подлежат на мерките на търговската политика;

2. (изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) местни стоки, предназначени за изнасяне, за които са извършени съответните митнически формалности.

(2) Пренасянето по ал. 1 се осъществява:

1. съгласно разпоредбите за режим транзит в Република България;

2. под покритието на карнет ТИР, използван като транзитен гаранционен документ по реда на Митническата конвенция за международен превоз на стоки под покритието на карнети ТИР (Конвенция ТИР 1975), в случаите, когато:

а) пренасянето е започнало или трябва да завърши извън страната; или
б) пренасянето се отнася за пратки със стоки, които трябва да бъдат разтоварени в страната и които са отправени заедно със стоки, предназначени за разтоварване в чужбина;

3. под покритието на карнет АТА, използван като транзитен гаранционен документ по реда на Митническата конвенция за временно допускане на стоки (Конвенция АТА 1961), както и на други конвенции, по които Република България е страна;

4. чрез пощенски пратки, включително колети.

(3) Транзитът се прилага, без да се нарушават специалните разпоредби, отнасящи се до движението на стоки, поставени под митнически икономически режим.

Чл. 98. Режимът транзит се приключва, когато стоките и необходимите документи се представят в определеното митническо учреждение съгласно действащите разпоредби.

Чл. 99. Режимът транзит се прилага при пренасяне на стоки на територията на друга държава:

1. по ред, определен в международно споразумение;
2. под покритието на транзитен документ, издаден на митническата територия на Република България. Действието на режима транзит се прекратява на територията на другата държава.

Чл. 100. (1) Титулярят на режима транзит е длъжен:

1. да представи стоките в непроменено състояние пред определеното митническо учреждение в определения срок и при спазване на мерките, взети от митническите органи за тяхното идентифициране;

2. да спазва разпоредбите за режима транзит.

(2) Независимо от задълженията на титуляря на режима превозвачът или получателят, който приема стоките и знае, че те са поставени под режим транзит, е длъжен също да ги представи в непроменено състояние пред определеното митническо учреждение в определения срок и при спазване на мерките, взети от митническите органи за тяхното идентифициране.

Чл. 101. (1) При спазване на разпоредбите на чл. 102 титулярят на режим транзит е длъжен да обезпечи митническото задължение и другите държавни вземания, които биха възникнали за стоката.

(2) Обезпечение не се изисква за:

1. превози по вода и по въздух;
2. пренасяне по електропроводи и тръбопроводи;
3. превози, осъществявани от Национална компания "БДЖ", и превози на пощенски пратки, включително колети;
4. превози, определени с нормативен акт на Министерския съвет.

Чл. 102. (1) (Изм. и доп. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) Всяко местно лице, което в продължение най-малко на три години е извършвало редовно транзитни операции в Република България и има финансово състояние, което му позволява да покрие своите митнически задължения, и не е извършвало нарушения на митническите и данъчните разпоредби, може да получи от митническите органи писмено разрешение за извършване на транзит без обезпечение. В правилника

могат да бъдат предвидени и допълнителни изисквания във връзка с издаването на разрешението.

(2) Разрешение по ал. 1 не се издава при транзит на стоки:

1. чиято обща стойност превишава определения в правилника размер;
2. които са рискови поради размера на дължимите митни сборове и други държавни вземания, събирани от митническите органи.

Чл. 103. Условието, редът и изключенията при прилагането на режима транзит се определят в правилника.

Раздел III

Митническо складиране

Чл. 104. (1) Режимът митническо складиране разрешава поставянето и съхранението в митнически склад на:

1. чуждестранни стоки, които не се облагат с вносни митни сборове и не подлежат на мерките на търговската политика;
2. местни стоки, за които съгласно действащите разпоредби при поставянето им в митнически склад е предвидено прилагането на мерки като при износ.

(2) Митнически склад означава всяко одобрено от митническите органи и поставено под техен контрол място, където могат да се складираат стоки при определени условия.

(3) Случаите, при които стоките по ал. 1 могат да бъдат поставени под режим митническо складиране, без да се намират в митнически склад, се определят в правилника.

Чл. 105. (1) Митническият склад може да бъде обществен или частен, като обществен е складът, който може да се ползва за складиране на стоки от всички лица, а частен е митническият склад, който може да се ползва за складиране на стоки само от складодържателя.

(2) Складодържател е лицето, на което е разрешено да управлява митническият склад.

(3) Вложител в склада е лицето, отговорно по декларацията за поставяне на стоките под режим митническо складиране, или лицето, на което тези права и задължения са прехвърлени.

Чл. 106. (1) Откриването и управлението на митнически склад се допускат след издаване на разрешение от митническите органи, с изключение на случаите, когато складът се управлява от тези органи.

(2) Лице, което желае да открие и да управлява митнически склад, подава писмено искане до митническите органи, съдържащо необходимите сведения за издаване на разрешение и доказващо икономическата целесъобразност от складирането. В разрешението се определят условията, при които митническият склад се открива и управлява.

(3) Разрешение се издава само на местни лица.

Чл. 107. Складодържателят е длъжен:

1. да осигури неотклоняване на стоките от митнически надзор по време на тяхното съхраняване в митническият склад;
2. да изпълнява задълженията, произтичащи от поставянето на стоките под режим митническо складиране;
3. да спазва условията, определени в разрешението.

Чл. 108. (1) (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) Когато разрешението е за обществен склад, задълженията по чл. 107, т. 1 и/или 2 могат да се възложат само на вложителите в склада.

(2) Вложителят е винаги отговорен за изпълнението на задълженията, произтичащи от поставянето на стоките под режим митническо складиране.

Чл. 109. Правата и задълженията на складодържателя могат да бъдат прехвърлени на друго лице с разрешение на митническите органи.

Чл. 110. Митническите органи при спазване на разпоредбите на чл. 94 имат право да изискват от складодържателя да учреди обезпечение на задълженията му по чл. 107.

Чл. 111. (1) Материалната отчетност за стоките, поставени под режим митническо складиране, се води от лице, одобрено от митническите органи, по утвърдени от тях условия и ред, освен в случаите, когато общественият склад се управлява от митническите органи.

(2) Стоките под режим митническо складиране се завеждат в съответните документи веднага след въвеждането им в склада.

(3) При спазване на разпоредбите на чл. 92 митническите органи могат да не изискват водене на материална отчетност, когато:

1. (изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) задълженията по чл. 107, т. 1 и/или 2 са възложени само на вложителя;

2. стоките са поставени под режим митническо складиране с писмена декларация по нормалната процедура или с търговски или друг документ, придружен с молба за поставянето им под този режим.

Чл. 112. (1) Когато съществува обоснована икономическа целесъобразност и не се възпрепятства митническият надзор, митническите органи имат право да разрешат:

1. поставяне в митнически склад на местни стоки освен стоките, посочени в чл. 104, ал. 1, т. 2;

2. преработване в митническия склад на чуждестранни стоки, допуснати под режим активно усъвършенстване, при спазване на изискванията за този режим;

3. обработване в митнически склад на чуждестранни стоки, допуснати по режима за обработка под митнически контрол, при спазване на изискванията за този режим;

4. формалности, които могат да не бъдат извършвани в митнически склад по реда на т. 2 и 3, съгласно правилника.

(2) В случаите по ал. 1 стоките не се поставят под режим митническо складиране.

(3) Митническите органи имат право да изискват стоките по ал. 1 да се заведат на отчет по реда на чл. 111.

Чл. 113. (1) Престоят на стоките под режим митническо складиране е неограничен.

(2) В правилника могат да бъдат определени случаи, при които митническите органи имат право да определят срок, преди изтичането на който вложителят е длъжен да поиска ново митническо направление.

Чл. 114. (1) По време на митническото складиране с вносните стоки могат да се извършват обичайни операции, посочени в правилника, предназначени да осигурят тяхното запазване, подобряване на търговския им вид или качество или подготвянето им за доставка или препродажба.

(2) Операциите по ал. 1 се съгласуват предварително с митническите органи, които определят условията за тяхното извършване.

Чл. 115. (1) Стоките, поставени под режим митническо складиране, могат да бъдат временно извадени от митническия склад, когато това се налага

от конкретните обстоятелства. Изваждането на стоките се разрешава предварително от митническите органи, които определят и условията за извършването му.

(2) По време на престоя извън митническия склад стоките могат да бъдат подлагани на операциите по чл. 114 при условията, определени в него.

Чл. 116. Стоките под режим митническо складиране могат да бъдат преместени от един в друг митнически склад с разрешение на митническите органи.

Чл. 117. (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) Когато чуждестранни стоки са оформени под режим внос по чл. 82, ал. 1, т. 3, без да са представени в митническото учреждение до представянето на митническа декларация, при облагане на стоките с дължимите вносни митни сборове се ползват елементите за облагане за същите стоки, приети от митническите органи при поставянето им под режим митническо складиране. Извършеното митническо оформяне не изключва прилагане на разпоредбите за последващ контрол.

Раздел IV

Активно усъвършенстване

Чл. 118. (1) При спазване на изискванията на чл. 119 режимът активно усъвършенстване разрешава да бъдат осъществени една или повече операции на митническата територия на Република България по усъвършенстването на:

1. чуждестранни стоки, предназначени да бъдат реекспортирани като компенсаторни продукти, без да се облагат с вносни митни сборове и без да подлежат на мерките на търговската политика;

2. (доп. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) внесени стоки, за които ще бъдат възстановени или опростени вноските митни сборове, ако бъдат изнесени като компенсаторни продукти извън митническата територия на Република България.

(2) За целите на режима активно усъвършенстване:

1. система с отложено плащане означава режим активно усъвършенстване по ал. 1, т. 1;

2. система с възстановяване означава режим активно усъвършенстване по ал. 1, т. 2;

3. операции по усъвършенстване означава:

а) обработка на стоки, включително тяхното монтиране и комплектуване с други стоки;

б) преработка на стоки;

в) поправка на стоки, включително пълното им възстановяване;

г) използване на определени в правилника стоки, които не се съдържат в компенсаторните продукти, но позволяват или улесняват производството им дори ако се изразходват изцяло или частично в производствения процес;

4. компенсаторни продукти са всички продукти, получени в резултат на операциите по усъвършенстване на стоките;

5. еквивалентни стоки са местни стоки, използвани вместо вносни стоки за производството на компенсаторни продукти;

6. рандеман е количеството или процентът компенсаторни продукти, получени при усъвършенстването на определено количество вносни стоки.

Чл. 119. (1) Митническите органи разрешават:

1. компенсаторните продукти да бъдат получени от еквивалентни стоки;

2. компенсаторните продукти, получени от еквивалентните стоки, да бъдат изнесени извън митническата територия на Република България преди внасянето на вносните стоки.

(2) Еквивалентните стоки трябва да бъдат от същото качество и да притежават същите характеристики като вносните стоки. В определени в правилника случаи може да се разреши еквивалентните стоки да бъдат в по-напреднал производствен стадий в сравнение с вносните стоки.

(3) За митнически цели при прилагането на ал. 1 вносните стоки се считат за еквивалентни, а еквивалентните - за вносни.

(4) Прилагането на разпоредбата по ал. 1 може да бъде забранено или ограничено при условия и по ред, определени в правилника.

(5) В случаите по ал. 1, т. 2, когато компенсаторните продукти подлежат на облагане с износни митни сборове и тези продукти не се изнесат или реекспортират по режима активно усъвършенстване, титулярят на разрешението обезпечава митните сборове, ако в определените срокове вносните стоки не се внесат.

Чл. 120. Разрешението за активно усъвършенстване се издава по искане на лицето, което осъществява или нарежда осъществяването на операциите по усъвършенстването.

Чл. 121. Разрешението се издава на местни лица, като се допуска издаването на разрешение и на чуждестранни лица, ако внасят стоки с нетърговски характер:

1. когато е възможно идентифициране на вносните стоки в компенсаторните продукти, с изключение на стоките по чл. 118, ал. 2, т. 3, буква "г", а за стоките по чл. 119 - когато е възможно да се провери изпълнени ли са условията, предвидени за еквивалентните стоки;

2. когато режимът активно усъвършенстване спомага за създаването на по-благоприятни условия за износ или реекспорт на компенсаторни продукти и не се засягат основни икономически интереси на производителите в Република България.

Чл. 122. (1) Митническите органи определят срок, в който компенсаторните продукти трябва да бъдат изнесени или реекспортирани или да получат друго митническо направление. Този срок се определя съобразно продължителността на операциите по усъвършенстването и разпореждането с компенсаторните продукти.

(2) (Доп. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) Срокът започва да тече от датата, на която чуждестранните стоки са поставени под режим активно усъвършенстване. Митническите органи могат да продължават този срок след писмено мотивирано искане от титуляря на разрешението. Митническите органи могат да допуснат срок, който започва да тече в рамките на календарен месец или тримесечие, да изтече на последния ден от последващ календарен месец, съответно тримесечие.

(3) При прилагане на разпоредбата по чл. 119, ал. 1, т. 2 митническите органи определят срока за внасяне на чуждестранните стоки и декларирането им за режима. Този срок започва да тече от датата на приемането на декларацията за износ на компенсаторните продукти, получени от еквивалентните стоки.

(4) За отделни вносни стоки или операции по усъвършенстването в правилника могат да бъдат определени специални срокове.

Чл. 123. (1) Митническите органи одобряват рандемана за операциите по усъвършенстване на стоките или посочват метода за определянето му. Рандеманът се определя на базата на действителните условия, при които се извършва или трябва да се извърши операцията по усъвършенстването.

(2) За случаите на обичайно извършване на операции по усъвършенстване на стоки с постоянни характеристики при еднакви технологични условия, водещи до производство на компенсаторен продукт с постоянно качество, на основата на натрупани данни, в правилника могат да се определят стандартни ставки на рандеман.

Чл. 124. Случаите и условията, при които стоките в непроменено състояние или компенсаторните продукти се считат за поставени под режим внос, се определят в правилника.

Чл. 125. (1) Когато възникне митническо задължение, неговият размер се определя на базата на елементите за облагане, съответстващи на вносните стоки, към момента на приемане на декларацията за поставянето им под режим активно усъвършенстване, като се имат предвид и разпоредбите на чл. 126.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) Ако при приемане на декларация за внос съществува преференциално тарифно третиране в рамките на тарифни квоти или плафони за идентични на декларираните стоки, тези стоки могат да ползват предвидените преференции, при условие че в момента на приемане на декларацията за поставяне под режим активно усъвършенстване вносните стоки са отговаряли на условията за преференциално тарифно третиране.

Чл. 126. Извън случаите на чл. 125 компенсаторните продукти:

1. (изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) се облагат с вносните митни сборове за тези продукти, когато се поставят под режим внос и са включени в списък, приложен към правилника, и ако са в количества, които съответстват по рандеман на изнесената част от компенсаторните продукти, невключени в списъка. Титулярят на разрешението може да поиска облагане на тези продукти при условията на чл. 125;

2. се облагат с вносни митни сборове, определени съгласно разпоредбите за режим с отложено плащане или за свободна зона, или за свободен склад, ако са поставени под този режим или са в свободна зона или в свободен склад, като:

а) по искане на заинтересуваното лице облагането може да се извърши съгласно разпоредбите на чл. 125;

б) когато компенсаторните продукти са получили едно от посочените митнически направления, с изключение на обработка под митнически контрол, размерът на вносните митни сборове трябва да бъде не по-малък от размера, определен съгласно разпоредбите на чл. 125;

3. могат да се обложат по режима обработка под митнически контрол, ако вносните стоки могат да бъдат поставени под този режим;

4. (доп. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) могат да ползват по-благоприятно тарифно третиране поради специфичното им предназначение, ако такава третиране е предвидено за внасяни идентични стоки;

5. (доп. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) се освобождават от вносни митни сборове, ако такава освобождаване е предвидено за внасяни идентични стоки в случаите по чл. 181, ал. 1.

Чл. 127. (1) Компенсаторните продукти и стоките в непроменено състояние или части от тях могат да се изнасят временно за допълнителни

операции по усъвършенстване извън митническата територия на Република България при условията на режима пасивно усъвършенстване.

(2) Когато при реимпортирането на продуктите и стоките по ал. 1 се поражда митническо задължение, облагат се:

1. (доп. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) компенсаторните продукти или стоките в непроменено състояние по ал. 1, чиито вносни митни сборове се определят съгласно чл. 125 и 126, и

2. реимпортираните продукти след обработката им извън митническата територия на Република България, като размерът на вноските митни сборове се изчислява съгласно разпоредбите на режима пасивно усъвършенстване при същите условия, които биха се приложили, ако продуктите, изнесени при условията на този режим, биха били допуснати за внос преди изнасянето им.

Чл. 128. (1) Прилагане на системата с възстановяване е възможно за всички стоки, с изключение на стоките, които в момента на приемане на декларацията за внос:

1. са подложени на количествени ограничения при внос;

2. могат да ползват преференциални или автономни тарифни мерки в рамките на квоти.

(2) Прилагане на системата с възстановяване е възможно, ако не е определено субсидиране при износа на компенсаторните продукти в момента на приемане на декларацията за внос на вноските стоки.

(3) Не се извършва възстановяване, ако в момента на приемане на декларацията за износ на компенсаторните продукти е предвидена субсидия за тях.

(4) Декларацията за внос трябва да съдържа указания, че се ползва системата с възстановяване, както и номера и датата на разрешението за нейното прилагане.

Чл. 129. При системата с възстановяване не се прилагат разпоредбите на чл. 119, ал. 1, т. 2 и ал. 3 и 5, чл. 122, ал. 3, чл. 124, чл. 125, чл. 126, т. 3 и чл. 132.

Чл. 130. Временен износ на компенсаторни продукти, извършен по реда на чл. 127, ал. 1, не се счита за износ по смисъла на чл. 131, освен ако тези продукти не са реимпортирани в Република България в определените срокове.

Чл. 131. (1) титулярят на разрешението има право да поиска възстановяване или опрощаване на вноските митни сборове, когато представи доказателства пред митническите органи, че внесените стоки по системата с възстановяване или компенсаторните продукти, получени от тях, са:

1. изнесени; или

2. с цел последващо реекспортиране са поставени под режими транзит, митническо складиране, временен внос, активно усъвършенстване по системата с отложено плащане или в свободна зона, или в свободен склад.

(2) Разпоредбата на ал. 1 се прилага, ако са спазени всички условия за ползване на съответния режим.

(3) За получаване на митническо направление по ал. 1, т. 2 внесените стоки и компенсаторните продукти се считат за чуждестранни стоки.

(4) Искането за възстановяване се подава в срок, определен в правилника.

(5) (Доп. - ДВ, бр. 153 от 1998 г., бр. 63 от 2000 г.) Компенсаторните продукти или стоките в непроменено състояние, поставени под митнически режим или в свободна зона или в свободен склад съгласно разпоредбите на ал. 1, могат да бъдат поставени под режим внос с разрешение на митническите

органи. В този случай, при спазване на изискванията на чл. 126, т. 2, размерът на възстановените или опростените вносни митни сборове съответства на размера на митническото задължение.

(6) При определяне размера на вноските митни сборове, подлежащи на възстановяване или опрощаване, се прилага разпоредбата на чл. 126, т. 1, като се отчита съответната специфика.

Чл. 132. При режим активно усъвършенстване по системата с отложено плащане компенсаторните продукти се освобождават от износни митни сборове, които се събират за подобни продукти, получени от местни стоки, вместо от вносни.

Раздел V

Обработка под митнически контрол

Чл. 133. Режимът обработка под митнически контрол разрешава допускането на митническата територия на Република България на чуждестранни стоки за обработка с цел промяна на вида или състоянието им, без да се облагат с вносни митни сборове или да се подлагат на мерките на търговската политика. Получените в резултат на обработката продукти (обработени продукти) се оформят за внос в страната след заплащане на дължимите за тях вносни митни сборове.

Чл. 134. Случаите, при които може да се използва режим обработка под митнически контрол, се определят в правилника.

Чл. 135. (1) Разрешение за обработка под митнически контрол се издава по искане на лицето, което осъществява или нарежда осъществяването на обработката.

(2) Разрешението се издава на местни лица, когато:

1. (изм. - ДВ, бр. 153 от 1998 г., бр. 63 от 2000 г.) вноските стоки могат да се идентифицират в обработените продукти;
2. след обработката на стоките е икономически неоправдано да се възстановят видът и състоянието им, които са имали преди поставянето им под режима;
3. прилагането на режима няма да доведе до заобикаляне на правилата за произход и количествените ограничения, предвидени за внасяни стоки;
4. прилагането на режима стимулира развитието на съответната дейност в страната, без да засяга основните икономически интереси на местни производители на подобни стоки.

Чл. 136. Разпоредбите на чл. 122, ал. 1 и 2 и чл. 123 се прилагат и при обработката под митнически контрол, като се отчита съответно спецификата на този режим.

Чл. 137. Когато възникне митническо задължение за стоки в непроменено състояние или за продукти, намиращи се в междинен стадий на обработка по отношение на предвидената в разрешението, размерът на това задължение се определя въз основа на елементите на облагането, установени за вноските стоки, при приемане на декларацията за обработка на стоките под митнически контрол.

Чл. 138. (1) (Изм. - ДВ, бр. 153 от 1998 г.) При допускането на режим обработка под митнически контрол, ако вноските стоки са отговаряли на условията за ползване на определено преференциално тарифно третиране и ако то е приложимо за продукти, идентични на оформяните за внос обработени продукти, за изчисляване на вноските митни сборове за обработените продукти се прилагат преференциалните митнически ставки.

(2) Разпоредбите на ал. 1 се прилагат и при тарифни квоти или плафони. В тези случаи от тарифните квоти или плафони, прилагани при приемане на митническата декларация за внос, се приспада количеството на вносната стока, използвана за получаване на обработения продукт.

Раздел VI

Временен внос

Чл. 139. Режимът временен внос разрешава ползването на митническата територия на Република България, с пълно или частично освобождаване от вносни митни сборове и без прилагане на мерките на търговската политика, на чуждестранни стоки, предназначени да бъдат реекспортирани, без да са претърпели изменения, освен нормалното износване при тяхната употреба.

Чл. 140. Разрешение за временен внос се издава по искане на лицето, което ползва или нарежда ползването на тези стоки.

Чл. 141. (1) Митническите органи не разрешават режим временен внос, когато е невъзможно вносните стоки да се идентифицират.

(2) Митническите органи могат да разрешат режим временен внос без идентифициране на стоките, когато естеството им или операциите, които ще се осъществят, няма да доведат до злоупотреби с режима.

Чл. 142. (1) Срокът, в който вносните стоки трябва да се реекспортират или да получат ново митническо направление, се определя от митническите органи. Този срок трябва да бъде достатъчен за осъществяване на разрешеното ползване.

(2) (Доп. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) Максималният срок, през който стоките могат да останат под режим временен внос, е 24 месеца, като се спазват разпоредбите относно специфичните срокове по чл. 143. Митническите органи могат да определят по-кратък срок със съгласието на заинтересуваното лице.

(3) (Доп. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) При изключителни обстоятелства митническите органи могат да продължават сроковете по ал. 1 и 2 по искане на заинтересуваното лице, в разумни граници, за да се осъществи разрешеното ползване.

Чл. 143. Случаите, сроковете и условията, при които може да се разреши режим временен внос с пълно освобождаване от вносни митни сборове, се определят в правилника.

Чл. 144. (1) Ползване на режим временен внос с частично освобождаване от вносни митни сборове се разрешава за стоки, които остават собственост на чуждестранно лице и не са посочени в случаите по чл. 143 или са посочени, но не отговарят на всички условия, предвидени за разрешаване на временен внос с пълно освобождаване от вносни митни сборове.

(2) Случаите, в които не може да се ползва режим временен внос с частично освобождаване от вносни митни сборове, се определят в правилника.

Чл. 145. (1) (Изм. - ДВ, бр. 153 от 1998 г.) Размерът на дължимите вносни митни сборове за стоките, поставени под режим временен внос с частично освобождаване, за всеки календарен месец или част от месец, по време на който са под този режим, е 3 на сто от размера на митните сборове, дължими за тези стоки, ако са били допуснати под режим внос на датата, на която са поставени под режим временен внос.

(2) Общият размер на частично дължимите вносни митни сборове не трябва да превишава размера на митните сборове, които биха се дължали, ако тези стоки са оформени под режим внос на датата, на която са били поставени под режим временен внос, без да се прибавят дължимите лихви.

(3) Прехвърлянето на правата и задълженията, произтичащи от режим временен внос, съгласно чл. 96 не налага прилагането на същата система на освобождаване за всеки период на ползване.

(4) Ако прехвърлянето на правата и задълженията е извършено при режим с частично освобождаване за двамата титуляри на режима през един и същ месец, първият титуляр дължи сумата от вносните митни сборове за целия месец.

Чл. 146. (1) (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) Когато възникне митническо задължение за вносни стоки, неговият размер се определя на основание на елементите за облагане, съответстващи на тези стоки, към момента на приемането на декларацията за поставянето им под режим временен внос. В случаи по чл. 143, определени в правилника, размерът на задължението се определя на базата на елементите за облагане, съответстващи на тези стоки, към момента на възникване на съответното митническо задължение.

(2) Когато по причина, различна от поставянето на стоките под режим временен внос с частично освобождаване от митни сборове, възникне митническо задължение за тези стоки, размерът на това задължение е равен на разликата между митните сборове, определени съгласно ал. 1, и митните сборове, определени съгласно чл. 145.

Раздел VII

Пасивно усъвършенстване

Чл. 147. (1) При спазване на разпоредбите на чл. 156 - 161 и на чл. 127, прилагани при системата на стандартния обмен, режимът пасивно усъвършенстване разрешава да се изнасят временно местни стоки извън митническата територия на Република България, за да се подложат на операции по тяхното усъвършенстване и получените в резултат на тези операции продукти да бъдат оформени под режим внос с пълно или частично освобождаване от вносни митни сборове.

(2) Временното изнасяне на местни стоки включва облагането им с износни митни сборове, прилагането на мерките на търговската политика, както и другите формалности, предвидени при износ на местни стоки извън митническата територия на Република България.

(3) За целите на режима пасивно усъвършенстване:

1. временно изнасяни стоки са стоките, поставени под режим пасивно усъвършенстване;
2. операции по усъвършенстване са операциите по чл. 118, ал. 2, т. 3, букви "а", "б" и "в";
3. компенсаторни продукти са всички продукти, получени в резултат на операциите по усъвършенстване на стоките;
4. рандеман е количеството или процентът компенсаторни продукти, получени при усъвършенстването на определено количество временно изнесени стоки.

Чл. 148. (1) Не могат да бъдат поставени под режим пасивно усъвършенстване местни стоки:

1. износът на които дава право за възстановяване или за опрощаване на вносните митни сборове;
2. които преди износа са били под режим внос с пълно освобождаване от вносни митни сборове поради употребата им за специални цели, докато условията, определени за разрешаването на това освобождаване, са в сила;
3. износът на които дава право на получаване на субсидия.

(2) Изключения от разпоредбата на ал. 1, т. 2 могат да бъдат определени в правилника.

Чл. 149. (1) Разрешение за пасивно усъвършенстване се издава по искане на лицето, което нарежда извършването на операциите по усъвършенстването.

(2) Ползване на режима пасивно усъвършенстване може да се разреши и на друго лице за стоки с български произход по смисъла на този закон, когато операциите по усъвършенстването се състоят във вграждане на тези стоки в стоки, произведени извън Република България и внесени като компенсаторни продукти. Прилагането на режима се разрешава, ако се улеснява продажбата на изнасяните стоки, без да се засягат основните интереси на местните производители на стоки, идентични или сходни на внесените компенсаторни продукти.

(3) Случаите и специфичните условия за прилагане на ал. 2 се определят в правилника.

Чл. 150. Разрешението се издава на местни лица, когато:

1. е възможно да се установи, че компенсаторните продукти са получени в резултат на усъвършенстване на временно изнесените стоки. Изключения от тази разпоредба могат да бъдат определени в правилника;

2. разрешението за ползване на режима пасивно усъвършенстване няма да засегне съществено икономическите интереси на местните производители.

Чл. 151. (1) Срокът, в който компенсаторните продукти трябва да бъдат реимпортирани на митническата територия на Република България, се определя от митническите органи. Определеният срок може да бъде продължен при мотивирано искане на титуляря на разрешението.

(2) Рандеманът за операциите по усъвършенстване на стоките се определя от митническите органи, които при необходимост посочват метода за определянето му.

Чл. 152. (1) Пълно или частично освобождаване от вносни митни сборове по чл. 153, ал. 1 се разрешава при условие, че компенсаторните продукти са декларирани за внос от името или за сметка на:

1. титуляря на разрешението; или на

2. всяко друго местно лице, ако то е получило съгласието на титуляря на разрешението и ако условията на разрешението са изпълнени.

(2) Не се разрешава пълно или частично освобождаване от вносни митни сборове по чл. 153, ал. 1, когато едно или няколко от условията или задълженията по режима пасивно усъвършенстване не са изпълнени, с изключение на случаите, когато неизпълнението не е нарушило правилното функциониране на режима.

Чл. 153. (1) Пълното или частичното освобождаване от вносни митни сборове по чл. 147, ал. 1 се осъществява чрез приспадане от размера на вносните митни сборове, дължими за внесените компенсаторни продукти, на размера на вносните митни сборове, които биха се дължали на същата дата за временно изнесените стоки, ако се внесат в митническата територия на Република България от страната, където са били обект на операцията или на последната операция по усъвършенстване.

(2) Размерът, който се приспада по ал. 1, се изчислява на основата на количеството и вида на временно изнесените стоки на датата на приемане на декларацията за поставянето им под режим пасивно усъвършенстване и на основата на другите елементи за облагане, прилагани по отношение на тези

стоки на датата на приемане на декларацията за внос на компенсаторните продукти.

(3) Специалните случаи за изчисляване на размера на сумата за приспадане се уреждат в правилника.

(4) Ако в рамките на търговския стокообмен между Република България и други страни е предвидено освобождаване от вносни митни сборове за някои компенсаторни продукти, разпоредбите на този член не се прилагат.

Чл. 154. (1) Когато операцията по усъвършенстването има за цел поправка на временно изнасяните стоки, последващият им внос се извършва при пълно освобождаване от вносни митни сборове, ако се докаже, че поправката е извършена безплатно поради гаранционно задължение или производствен дефект.

(2) Алинея 1 не се прилага, когато дефектното състояние на стоката е установено и взето предвид в момента на първоначалния внос на тази стока.

Чл. 155. Когато операцията по усъвършенстването е поправка на временно изнасяни стоки срещу заплащане, частичното освобождаване от вносни митни сборове е определяне размера на дължимите митни сборове на основание на елементите за облагане на компенсаторните продукти към датата на приемане на декларацията за вноса им, като митническата стойност е равна на разходите за поправката, ако тези разходи представляват единственото плащане на титуляря на разрешението и не са повлияни от връзки между него и извършващото поправката лице.

Чл. 156. (1) Компенсаторният продукт може да бъде заменен с внасяна стока - заместващ продукт, при прилагане на системата на стандартния обмен и при спазване разпоредбите на чл. 156 - 161.

(2) Прилагането на системата на стандартния обмен се разрешава от митническите органи, когато операцията по усъвършенстването се състои в поправка на местни стоки.

(3) Разпоредбите, прилагани за компенсаторните продукти, се прилагат и за заместващите продукти, с изключение на тези по чл. 149, ал. 2 и 3 и чл. 150.

(4) Митническите органи могат да разрешат, при определени от тях условия, предварителен внос на заместващите продукти преди износа на временно изнасяните стоки.

(5) При предварителен внос на заместващ продукт се учредява обезпечение на вносните митни сборове.

Чл. 157. (1) Заместващите продукти трябва да имат едно и също тарифно класиране, търговско качество и технически характеристики като предназначенията за предвидената поправка временно изнасяни стоки.

(2) Когато временно изнасяните стоки са употребявани преди износа, заместващите продукти също трябва да бъдат употребявани. Митническите органи имат право да разрешават заместващият продукт да не бъде употребяван, ако е доставен безплатно поради гаранционно задължение или фабричен дефект.

Чл. 158. Стандартният обмен се разрешава, ако е възможно да се провери изпълнени ли са условията по чл. 157.

Чл. 159. (1) При предварителен внос износът на временно изнасяните стоки трябва да се осъществи в срок 2 месеца от датата на приемане на декларацията за внос на заместващите продукти.

(2) Митническите органи могат да продължават срока по ал. 1 при мотивирано искане на титуляря.

Чл. 160. При предварителен внос и при прилагане на разпоредбите на чл. 153 размерът на сумата за приспадане се определя в зависимост от елементите за облагане на временно изнасяните стоки към датата на приемане на декларацията за поставянето им под режим пасивно усъвършенстване.

Чл. 161. При стандартния обмен не се прилагат разпоредбите на чл. 149, ал. 2 и 3 и чл. 150.

Чл. 162. Процедурите, предвидени за режима пасивно усъвършенстване, се прилагат и за стоки, ползващи мерки на търговската политика, различни от тарифните.

Глава седемнадесета

ИЗНОС

Чл. 163. (1) Режимът износ представлява изнасяне на местни стоки извън митническата територия на Република България и включва прилагане на формалностите, предвидени за изнасяне на стоките, включително и на мерките на търговската политика, а когато е предвидено - облагане с износни митни сборове.

(2) Местните стоки, предназначени да бъдат изнесени, се поставят под режим износ. Тази разпоредба не се прилага за стоките, поставени под режим пасивно усъвършенстване и временен износ.

(3) Декларацията за износ се представя в митническото учреждение, в района на което се подготвят експедицията и товаренето на стоките за износ. Изключения от тази разпоредба могат да бъдат предвидени в правилника.

(4) За местни стоки, за които в закон са предвидени фискални преференции като за износ, режимът износ може да се прилага и когато стоките не напускат митническата територия на Република България при условия и по ред, определени в правилника.

Чл. 164. Износът се разрешава, ако стоките напускат митническата територия на Република България в същото състояние, в което са били при приемане на декларацията за износ.

Глава осемнадесета

ВРЕМЕНЕН ИЗНОС

Чл. 165. (1) Режимът временен износ разрешава местни стоки да се изнесат временно извън митническата територия на Република България при условие да бъдат реимпортирани, без да са претърпели изменения, освен нормалното изнасяне при тяхната употреба.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) Условията, редът и сроковете за режима временен износ се определят в правилника.

Дял трети

ДРУГИ МИТНИЧЕСКИ НАПРАВЛЕНИЯ

Глава деветнадесета

СВОБОДНИ ЗОНИ И СВОБОДНИ СКЛАДОВЕ

Раздел I

Общи положения

Чл. 166. Свободните зони и свободните складове са обособени части от митническата територия на Република България или помещения върху нея, в които:

1. чуждестранните стоки за целите на митническото облагане и на мерките на търговската политика при внос се считат за намиращи се извън митническата територия на Република България, ако не са поставени под режим

внос или под друг митнически режим и не са употребявани или изразходвани в нарушение на митническите разпоредби;

2. местните стоки могат да ползват мерките, прилагани при износ на стоки, ако това е разпоредено в друг закон или в акт на Министерския съвет.

Чл. 167. (1) Свободните зони трябва да бъдат оградени и да имат строго определени входни и изходни контролно-пропускателни пунктове.

(2) Извършването на ново строителство в свободната зона се съгласува с митническите органи относно възможностите за осъществяване на митнически контрол и надзор. Съгласуването се извършва в 30-дневен срок. Ако органите не се произнесат в този срок, се приема, че съгласуването е извършено.

Чл. 168. (1) Границите, входните и изходните контролно-пропускателни пунктове на свободните зони и складове подлежат на митнически надзор.

(2) Митническите органи могат да упражняват митнически контрол върху лицата, транспортните средства и пренасяните от тях стоки, които влизат или излизат във или от свободната зона или свободния склад.

(3) Достъпът до свободната зона или до свободния склад може да бъде забранен за лица, които не спазват разпоредбите на този закон.

(4) Внасянето на стоки в свободна зона или склад, престоят им и изнасянето на тези стоки от свободна зона или склад може да се контролира от митническите органи. За осъществяването на този контрол всички необходими документи, придружаващи стоките при тяхното внасяне във или изнасяне от свободна зона или склад, се представят на митническите органи или на определено от тях лице, което ги пази на тяхно разположение. Митническите органи имат право да изискват представянето и на други документи. При извършване на контрола стоките трябва да бъдат на разположение на митническите органи.

Раздел II

Внасяне на стоките в свободни зони или в свободни складове

Чл. 169. (1) В свободните зони и в свободните складове могат да се съхраняват както чуждестранни, така и местни стоки.

(2) Митническите органи имат право да изискват стоките, представляващи някаква опасност, които могат да повредят други стоки и които изискват специални условия за съхранение, да се поставят в оборудвани за такива стоки помещения или места.

Чл. 170. (1) При спазване разпоредбите на чл. 168, ал. 4 внасянето на стоките в свободна зона или в свободен склад не е основание за тяхното представяне пред митническите органи, нито за подаване на митническа декларация.

(2) За извършване на предвидените митнически формалности пред митническите органи се представят стоките, които:

1. са поставени под митнически режим и чието внасяне в свободна зона или в свободен склад води до приключване на този режим. Представяне на стоките не е необходимо, ако не се изисква по разпоредбите на съответния митнически режим;

2. са обект на разрешение за възстановяване или опрощаване на вносни митни сборове, при условие, че в него е разрешено поставянето на тези стоки в свободна зона или в свободен склад;

3. се ползват от мерките по чл. 166, т. 2.

(3) Митническите органи трябва да бъдат уведомявани за стоките, подлежащи на облагане с износни митни сборове или на други разпоредби, регулиращи износа.

(4) По искане на заинтересуваните лица митническите органи удостоверяват чуждестранния или местния статут на стоките, поставени в свободна зона или в свободен склад.

Раздел III

Функциониране на свободните зони и свободните складове

Чл. 171. (1) Продължителността на престоя на стоките в свободните зони или в свободните складове е неограничена.

(2) В правилника могат да бъдат определени срокове за престоя на някои стоки в свободните зони или в свободните складове.

Чл. 172. (1) В свободните зони и в свободните складове са разрешени всякакви дейности с промишлен или търговски характер, както и извършването на услуги при спазване разпоредбите на този закон. За упражняването на тези дейности митническите органи се уведомяват предварително.

(2) Митническите органи имат право да забранят или ограничат дейностите по ал. 1 в зависимост от:

1. естеството на стоките - предмет на тези дейности;
2. нуждите на митническия надзор.

(3) Митническите органи имат право да забранят упражняването на дейност в свободните зони и в свободните складове на лица, които не спазват разпоредбите на този закон.

Чл. 173. (1) Чуждестранните стоки, намиращи се в свободна зона или в свободен склад, могат да бъдат:

1. поставени под режим внос съгласно изискванията за този режим и разпоредбите на чл. 178;
2. обект на обичайните операции, посочени в чл. 114, ал. 1, без да се изисква разрешение;
3. поставени под режим активно усъвършенстване съгласно изискванията за този режим;
4. поставени под режим обработка под митнически контрол съгласно изискванията за този режим;
5. поставени под режим временен внос съгласно изискванията за този режим;
6. изоставени съгласно разпоредбите по чл. 180;
7. унищожени, при условие че заинтересуваното лице предостави на митническите органи необходимата информация.

(2) Когато стоките са поставени под един от режимите по ал. 1, т. 3, 4 и 5, начините за контрол се съобразяват с условията на функционирането на свободните зони или свободните складове и на митническия надзор в тях.

Чл. 174. (1) Местните стоки по чл. 166, т. 2 могат да бъдат предмет само на операции, целящи тяхното съхраняване. Тези операции могат да бъдат извършвани без разрешение на митническите органи.

(2) Местните стоки по чл. 166, т. 2 могат да подлежат на операции, различни от тези, целящи тяхното съхраняване под контрола на митническите органи, при условие че след извършването на тези операции ще напуснат територията на Република България.

(3) Местните стоки, които не са се ползвали от мерките, предвидени в чл. 166, т. 2, могат да бъдат предмет на други операции, различни от тези, целящи тяхното съхраняване под контрола на митническите органи.

Чл. 175. (1) Стоките, намиращи се в свободните зони и в свободните складове, с изключение на чуждестранните, за които е приложен чл. 173, и на местните, които не са се ползвали от мерките, предвидени в чл. 166, т. 2, не могат да бъдат употребявани или изразходвани.

(2) С изключение на разпоредбите за снабдяване с продукти на кораби, въздухоплавателни средства и влакове, извършващи международни превози, и в степен, която съответният режим позволява, ал. 1 не се прилага при употребяването или изразходването на стоки, които при режим внос или временен внос не се облагат с вносни митни сборове и не се подлагат на мерките на търговската политика.

Чл. 176. (1) Всяко лице, упражняващо дейностите складиране, обработка, преработка или покупко-продажба на стоки в свободна зона или в свободен склад, трябва да води материална отчетност във форма, одобрена от митническите органи, от въвеждането на стоките в свободната зона или в свободния склад. Тази материална отчетност трябва да позволява на митническите органи да идентифицират стоките и да проследяват тяхното движение.

(2) В случай на претоварване на стоки в свободната зона свързаните с тази операция документи трябва да бъдат на разположение на митническите органи. Краткотрайното складиране на стоки при претоварване се счита за част от претоварването.

Раздел IV

Изнасяне на стоки от свободните зони и свободните складове

Чл. 177. (1) При спазване на специалните митнически разпоредби стоките, намиращи се в свободна зона или в свободен склад, могат да бъдат:

1. изнесени или реекспортирани извън митническата територия на Република България; или
2. въведени в останалата част от митническата територия на Република България.

(2) С изключение на разпоредбите на чл. 55 - 60 по отношение на местните стоки разпоредбите на част трета се прилагат и при въвеждане на стоки от свободни зони или свободни складове в останалата част от митническата територия на страната. Тези разпоредби не се прилагат за стоки, които се изнасят от свободната зона по морски или въздушен път, без да се поставят под режим транзит или под друг митнически режим.

Чл. 178. (1) Когато възникне митническо задължение за чуждестранна стока, чиято митническа стойност се образува на базата на действително платена или подлежаща на плащане цена, включваща разходите по складирането и съхраняването на стоките при престоя им в свободната зона или в свободния склад, тези разходи не се включват в митническата стойност, при условие че са отделени от действително платената или подлежаща на плащане цена за стоката.

(2) Когато чуждестранна стока е претърпяла в свободната зона или в свободния склад обичайни операции по реда на чл. 114, ал. 1, данните за вида, количеството и митническата стойност на стоката, които се използват за определяне размера на вносните митни сборове, са тези, които в момента на възникване на митническо задължение биха се приложили за тази стока, ако тя

не е претърпяла посочените операции. Тази разпоредба се прилага по искане на декларатора и при условие, че операциите са съгласувани по реда на чл. 114, ал. 2.

(3) В правилника могат да бъдат предвидени изключения от случаите по ал. 2.

Чл. 179. (1) При въвеждане или при повторно въвеждане на стоки от свободна зона или от свободен склад в останалата част от митническата територия на Република България или при тяхното поставяне под митнически режим удостоверяването по чл. 170, ал. 4 може да бъде използвано за доказване на местния или чуждестранния статут на тези стоки.

(2) Когато не е определен конкретният статут на стоките, те се считат за:

1. местни стоки - за целите на облагането с износни митни сборове и при прилагането на мерките на търговската политика при износ;
2. чуждестранни стоки - в останалите случаи.

Глава двадесета

РЕЕКСПОРТ, УНИЩОЖАВАНЕ И ИЗОСТАВЯНЕ В ПОЛЗА НА ДЪРЖАВАТА

Чл. 180. (1) Чуждестранните стоки могат да бъдат:

1. реекспортирани извън митническата територия на Република България;
2. унищожени или изоставени в полза на държавата с разрешение на митническите органи.

(2) При реекспорта се прилагат формалностите за изнасяне на стоки и мерките на търговската политика. Министерският съвет може да определи случаи, при които не се прилагат мерките на търговската политика и чуждестранните стоки могат да се поставят под режим с отложено плащане.

(3) Митническите органи трябва да бъдат уведомени предварително за реекспорта или за унищожаването на стоките. При неизпълнение на формалностите или мерките по ал. 2 митническите органи забраняват реекспорта. Когато стоките по време на техния престой на митническата територия на Република България са поставени под митнически икономически режим и са предназначени да бъдат реекспортирани, се представя митническа декларация в съответствие с разпоредбите на чл. 66 - 84 и чл. 163, ал. 3.

(4) Унищожаването и изоставянето на стоки в полза на държавата се извършва съгласно разпоредбите на правилника.

(5) Отпадъците и остатъците, получени при унищожаването на стоките, получават собствено митническо направление, предвидено за чуждестранни стоки. Те остават под митнически надзор до момента, определен в чл. 44, ал. 2.

ЧАСТ ПЕТА

МИТНИЧЕСКИ ОБЛЕКЧЕНИЯ

Глава двадесет и първа

ОСВОБОЖДАВАНЕ ОТ МИТНИ СБОРОВЕ

Чл. 181. (1) Случаите, в които се разрешава освобождаване от митни сборове при внос или износ на стоки, се определят в правилника.

(2) Освобождаването от такси, предвидено в други нормативни актове, не включва освобождаване от таксите по чл. 12 от този закон освен в случаите, когато това изрично е уредено.

(3) Не се допуска освобождаване от митни сборове на стоки, продавани в зоните за митнически контрол при граничните контролно-пропускателни пунктове, с изключение на:

1. обичайното корабно и самолетно снабдяване с горива и продукти;
2. продажбата на стоки на дребно на пристанищата и на аерогарите след извършване на митническия контрол;
3. продажбата на дребно на борда на самолетите, извършващи международни превози, и на корабите по международни рейсове;
4. продажбата в специализирани магазини за обслужване на Дипломатическия корпус.

Глава двадесет и втора

ПРОДУКТИ ОТ МОРСКИЯ РИБОЛОВ И ДРУГИ ПРОДУКТИ, ИЗВЛЕЧЕНИ ОТ МОРЕТО

Чл. 182. Без да се нарушават изискванията на чл. 30, ал. 2, т. 6, при поставянето им под режим внос се освобождават от вносни митни сборове:

1. продуктите на морския риболов и другите продукти, извлечени извън териториалните води на Република България от кораби, регистрирани в Република България и плаващи под нейното знаме;
2. стоките, получени от продуктите по т. 1, на борда на кораби-заводи, регистрирани в Република България и плаващи под нейното знаме.

Глава двадесет и трета

ВРЪЩАНИ СТОКИ

Чл. 183. (1) (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) Местни стоки, изнесени извън митническата територия на Република България, ако бъдат отново въведени в нея за внос в срок три години, се освобождават от вносни митни сборове по искане на заинтересуваното лице.

(2) (Изм. и доп. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) При особени обстоятелства срокът от три години може да бъде продължен от директора на Агенция "Митници" или упълномощено от него лице.

(3) (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) Когато връщаните стоки преди износа им от митническата територия на Република България са били оформени на режим внос с намалени или нулеви митни сборове поради ползването им за специфични цели, освобождаването по ал. 1 се разрешава, ако тези стоки се ползват отново за същите цели. Ако тези стоки нямат същото предназначение, размерът на дължимите вносни митни сборове се намалява с размера на митните сборове, заплатени при първоначалния внос. Когато сумата за приспадане е по-голяма от дължимата сума за връщаните стоки, не се разрешава възстановяване.

(4) Освобождаване от вносни митни сборове по ал. 1 не се разрешава за стоки, изнесени извън митническата територия на Република България в рамките на режим пасивно усъвършенстване, с изключение на случаите, когато стоките се намират в състоянието, в което са изнесени.

Чл. 184. Освобождаване от вносни митни сборове по чл. 183 се разрешава за стоки, които се реимпортират в същото състояние, в което са изнесени. Случаи и условия, при които се допускат изключения от тази разпоредба, могат да бъдат предвидени в правилника.

Чл. 185. (1) (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) Разпоредбите на чл. 183 и 184 се прилагат, като се отчита съответната специфика, и за връщаните компенсаторни продукти, които са изнесени или реекспортирани, след като са били под режим активно усъвършенстване.

(2) Размерът на дължимите вносни митни сборове се определя съгласно правилата за режим активно усъвършенстване, като датата на реекспорта на компенсаторните продукти се приема за дата на вноса им.

ЧАСТ ШЕСТА

МИТНИЧЕСКО ЗАДЪЛЖЕНИЕ

Глава двадесет и четвърта

ОБЕЗПЕЧАВАНЕ НА РАЗМЕРА НА МИТНИЧЕСКОТО ЗАДЪЛЖЕНИЕ

Чл. 186. (1) Когато при прилагането на митническите разпоредби митническите органи изискват учредяване на обезпечение за митническо задължение, това обезпечаване трябва да бъде представено от длъжника или от лицето, което може да стане длъжник.

(2) Митническите органи имат право да изискват учредяване само на едно обезпечение за едно митническо задължение.

(3) Митническите органи могат да разрешат обезпечението да бъде учредено от друго лице вместо от лицето, от което се изисква.

(4) (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) Когато длъжникът или лицето, което може да стане длъжник, е държавен орган или орган на местната власт, директорът на Агенция "Митници" има право да го освободи напълно или частично от задължението за учредяване на обезпечение.

(5) Митническите органи могат да не изискват учредяването на обезпечение за незначителни суми, размерът на които се определя в правилника.

Чл. 187. (1) Когато митническите разпоредби не предвиждат задължително учредяване на обезпечение, такова обезпечение може да се изисква по преценка на митническите органи, в случай че в предвидените срокове плащането на дължимото митническо задължение или на такова, което може да възникне, не е сигурно.

(2) Когато обезпечението по ал. 1 не се изисква, митническите органи могат да поискат от лицето по чл. 186, ал. 1 да поеме писмено отговорността за съществуващите задължения.

(3) Обезпечението по ал. 1 може да се изисква:

1. в момента на прилагане на разпоредбите, предвиждащи възможността за изискване на такова обезпечение; или

2. във всеки последващ момент, когато митническите органи констатира, че в предвидените срокове плащането на възникнало митническо задължение или на такова, което би могло да възникне, не е сигурно.

Чл. 188. По искане на лицето по чл. 186, ал. 1 или 3 митническите органи имат право да разрешат учредяване на общо обезпечение за покриване на няколко операции, от които възниква или може да възникне митническо задължение.

Чл. 189. (1) Когато митническите разпоредби предвиждат задължително учредяване на обезпечение, митническите органи определят размера, който е равен на:

1. конкретния размер на митническото задължение или задължения, в случай че този размер може да бъде определен по сигурен начин в момента, в който обезпечението се изисква; или на

2. най-високия определен от митническите органи размер на митническото задължение или задължения, които са възникнали или които биха могли да възникнат за останалите случаи.

(2) При учредено общо обезпечение на митнически задължения, чиято сума се променя във времето, размерът на това обезпечение трябва да бъде определен така, че във всеки момент да покрива пълния размер на съответните митнически задължения.

(3) Когато митническите разпоредби предвиждат незадължително учредяване на обезпечение и митническите органи го изискват, те определят неговия размер така, че той да не превишава посочените в ал. 1 и 2 размери.

(4) При условия и в случаи, определени в правилника, митническите органи имат право да договарят с длъжника обезпечения с различни от посочените в този член размери.

Чл. 190. Обезпечението може да бъде учредено с депозит в пари, с банкова гаранция, а в случаи, определени в правилника, и по други начини, осигуряващи плащането на митническото задължение.

Чл. 191. Депозитът в пари трябва да бъде учреден във форми и платежни средства, установени съгласно действащата правна уредба.

Чл. 192. За приетите обезпечения митническите органи не дължат лихви.

Чл. 193. (1) Банковата гаранция се дава в писмена форма, като гарантът се задължава да заплати солидарно с длъжника обезпечения размер на митническото задължение, когато плащането стане изискуемо.

(2) Митническите органи имат право да откажат приемането на предложената банкова гаранция, когато тя не обезпечавя плащането на митническото задължение в предвидените срокове.

Чл. 194. (1) Лицето, което е длъжно да учреди обезпечение, е свободно да избира вида му от предвидените в чл. 190.

(2) Митническите органи имат право по ред, определен в правилника, да откажат приемането на предложеното обезпечение, както и на способа за учредяването му, когато те са несъвместими с правилното функциониране на съответния митнически режим. Митническите органи имат право да определят период от време, в който избраният способ на обезпечаване не може да се променя.

Чл. 195. Митническите органи могат да откажат предложеното от длъжника обезпечение, когато то не осигурява плащането на митническото задължение.

Чл. 196. Когато митническите органи установят, че представеното обезпечение не гарантира или вече не осигурява безспорно или изцяло заплащането на митническото задължение в предвидените срокове, те изискват от лицето по чл. 186, ал. 1 допълнително обезпечение или заместването на първоначалното обезпечение с ново.

Чл. 197. (1) (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) Обезпечението не се освобождава, докато митническото задължение, за което е било представено, не се погаси или може да възникне отново. Обезпечението се освобождава незабавно, след като митническото задължение се погаси или вече не може да възникне.

(2) Когато митническото задължение е частично погасено или не може да възникне за част от сумата, която е била обезпечена, съответната част от обезпечението се освобождава по искане на заинтересуваното лице.

Чл. 198. Изключения от прилагане на разпоредбите на тази глава се допускат при изпълнение на международни договори, по които Република България е страна.

Глава двадесет и пета

ВЪЗНИКВАНЕ НА МИТНИЧЕСКО ЗАДЪЛЖЕНИЕ

Чл. 199. (1) Вносно митническо задължение за стока, подлежаща на облагане с вносни митни сборове, възниква при:

1. оформяне на режим внос;
2. поставяне под режим временен внос с частично освобождаване от вносни митни сборове;
3. неправомерно въвеждане на митническата територия на Република България в нарушение на разпоредбите на чл. 45 - 48;
4. неправомерно въвеждане от свободна зона или от свободен склад в останалата част на митническата територия на страната в нарушение на разпоредбата на чл. 177, ал. 1, т. 2;
5. отклоняване от митнически надзор;
6. неизпълнение на едно от изискванията при временно складиране или при ползване на митнически режим;
7. неспазване на едно от условията, определени за поставяне под съответен митнически режим или за облагане с намалени или нулеви вносни митни сборове във връзка с използване на стоката за специфични цели;
8. употребяване или изразходване в свободна зона или в свободен склад при условия, различни от предвидените в действащите разпоредби. В случай на изчезване на стоката и ако за това изчезване не се представят на митническите органи достоверни доказателства, се счита, че стоките са били употребени или изразходвани в свободната зона или в свободния склад;
9. издаване на документи, необходими за получаване на преференциално третиране на стоки с български произход в други страни, когато сключените между Република България и тези страни споразумения предвиждат заплащане на дължимите митни сборове за вложените чуждестранни стоки.

(2) Разпоредбите на ал. 1, т. 6 и 7 се прилагат в случаи, различни от посочените в т. 5 на същата алинея, ако установените пропуски са довели до реални последици за правилното функциониране на временното складиране или на съответния митнически режим.

(3) Вносното митническо задължение възниква във:

1. момента на приемане на митническата декларация за случаите по ал. 1, т. 1 и 2;
2. момента на неправомерното въвеждане за случаите по ал. 1, т. 3 и 4;
3. момента на отклоняване от митнически надзор, за случаите по ал. 1, т. 5;
4. момента, когато преставя да бъде изпълнявано изискването, чието неизпълнение поражда митническо задължение по случаите по ал. 1, т. 6;
5. момента на поставяне на стоката под съответния режим за случаите по ал. 1, т. 7;
6. момента на първоначалното употребяване или на изразходването на стоката при условия, различни от предвидените в действащите разпоредби, за случаите по ал. 1, т. 8;
7. момента на приемане на митническата декларация за износ на стоките, за които се издават документи за ползване на преференциално тарифно третиране, за случаите по ал. 1, т. 9.

(4) Специфични случаи на възникване на митническо задължение, неуредени в ал. 1, както и случаите, когато не възниква митническо задължение, се определят в правилника.

Чл. 200. (1) Износно митническо задължение възниква при:

1. износ с митническа декларация извън митническата територия на Република България на стока, подлежаща на облагане с износни митни сборове;
2. изнасяне без митническа декларация извън митническата територия на Република България на стока, подлежаща на облагане с износни митни сборове;
3. неспазване на условията за изнасяне извън митническата територия на Република България на стока с пълно или частично освобождаване от износни митни сборове.

(2) Износното митническо задължение възниква във:

1. момента на приемане на митническата декларация за износ за случаите по ал. 1, т. 1;
2. момента, когато стоката действително е изнесена извън територията на страната, за случаите по ал. 1, т. 2;
3. момента, когато стоката е достигнала местопредназначение, различно от това, за което е разрешено нейното изнасяне с пълно или частично освобождаване от митни сборове, или при невъзможност митническите органи да определят този момент - в момента, в който изтича срокът, определен за представяне на доказателство за изпълнение на предвидените условия за случаите по ал. 1, т. 3.

Чл. 201. (1) Митническите задължения по чл. 199, ал. 1 и по чл. 200, ал. 1 възникват и когато се отнасят за стока - обект на мярка за забрана или ограничение при вноса или износа.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 30 от 1999 г.) Митническо задължение не възниква при неправомерно въвеждане на митническата територия на Република България на неистински или подправени парични знаци, наркотични вещества, за които се носи отговорност по Наказателния кодекс.

Чл. 202. (1) Длъжник за плащане на митническото задължение е:

1. в случаите по чл. 199, ал. 1, т. 1, 2 и 9 и чл. 200, ал. 1, т. 1 и 3 - деклараторът, а при косвено представителство длъжник е и лицето, за сметка на което е изготвена митническата декларация;
2. в случаите по чл. 199, ал. 1, т. 3 и 4:
 - а) лицето или лицата, извършили неправомерното въвеждане на стоките или участвали в него;
 - б) лицето или лицата, закупили или приели стоки, за които са знаели или според обстоятелствата е трябвало да предполагат, че са неправомерно въведени;
3. в случаите по чл. 199, ал. 1, т. 5:
 - а) лицето или лицата, отклонили стоки от митнически надзор или участвали в отклонението;
 - б) лицето или лицата, закупили или приели стоки, за които са знаели или според обстоятелствата е трябвало да предполагат, че са отклонени от митнически надзор;
 - в) (нова - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) лицето или лицата, неизпълнили изискванията, произтичащи от временното складиране на стоките или от ползването на митническия режим, под който са били поставени;
4. в случаите по чл. 199, ал. 1, т. 6 и 7 - лицето или лицата, неизпълнили изискванията, произтичащи от временното складиране на стоките или при ползване на митнически режим, или неспазване на едно от условията на предоставения митнически режим;

5. в случаите по чл. 199, ал. 1, т. 8 - лицето, употребило или изразходвало стоките при условия, различни от предвидените в действащите разпоредби;

6. в случаите по чл. 200, ал. 1, т. 2 - лицето, изнесло без митническа декларация стоки, подлежащи на облагане с митни сборове, и лицето или лицата, които са участвали в износа и са знаели или според обстоятелствата е трябвало да знаят, че за стоките трябва да бъде представена митническа декларация.

(2) Когато за едно митническо задължение има повече от един длъжник, те са солидарно отговорни за неговото заплащане.

Чл. 203. (1) Ако не е предвидено друго в този закон, размерът на вносите или износните митни сборове, дължими за дадена стока, се определя на основата на елементите за облагане на тази стока към момента на възникване на съответното митническо задължение.

(2) Изключения от разпоредбите на ал. 1 за отделни специфични случаи могат да се определят в правилника.

(3) (Нова - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) В случаи, определени в правилника, при възникване на вносно митническо задължение, свързано с режими с отложено плащане, длъжникът заплаща лихва в размер на законната лихва върху размера на вносите митни сборове поради отлагане на датата на възникването или вземането му под отчет.

Чл. 204. (1) Митническото задължение възниква на мястото, където са осъществени действията, довели до неговото възникване.

(2) Когато не е възможно да се определи мястото на възникване, митническото задължение се счита за възникнало на мястото, където митническите органи установят, че за стоката се дължат митни сборове.

(3) Когато съответният митнически режим за дадена стока не е приключен, митническото задължение се счита за възникнало на мястото, където стоката е била поставена под този режим.

(4) Изключения от разпоредбата на ал. 1 за отделни специфични случаи могат да се определят в правилника.

Глава двадесет и шеста

ЗАПЛАЩАНЕ НА МИТНИЧЕСКОТО ЗАДЪЛЖЕНИЕ

Раздел I

Вземане под отчет и уведомяване на длъжника за размера на митните сборове

Чл. 205. (1) Митническите органи изчисляват размера на митните сборове, който произтича от дадено митническо задължение, в момента, в който те разполагат с необходимите елементи, и го вписват в счетоводните документи или на друг носител на счетоводна информация, което е вземане под отчет.

(2) Случаите, в които ал. 1 не се прилага, както и процедурите и сроковете за вземане под отчет се определят в правилника.

(3) (Нова - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) Когато е възникнало митническо задължение, с изключение на случаите по чл. 199, ал. 1, т. 1 и чл. 200, ал. 1, т. 1, и липсват данни за вида на стоките, се счита, че е възникнало задължение:

1. в случаите, когато има данни за определена група стоки - за стоката с най-високата митническа ставка от всички стоки, които се обхващат в тази група;

2. в случаите, когато няма никакви данни за вида на стоките - за най-високооблагаемата стока, като се отчитат всички събирани от митническите органи държавни вземания.

Чл. 206. (1) Длъжникът трябва да бъде уведомен писмено за размера на митните сборове веднага след като те бъдат взети под отчет.

(2) Когато размерът на митните сборове, вписан в митническата декларация, има само информативен характер и все още не е приет от митническите органи, последните извършват уведомяването по ал. 1 само ако размерът на посочените митни сборове не съответства на определения от тях размер. Когато размерът на информативно посочените митни сборове съответства на размера, определен от митническите органи, и при спазване на съответните разпоредби, определени в правилника, даването на разрешение за вдигане на стоките се счита за уведомяване на длъжника.

(3) Уведомяването на длъжника не може да бъде извършено след изтичането на тригодишен срок от датата на възникване на митническото задължение. Когато поради предварително разследване или съдебно производство митническите органи не са били в състояние да определят точния размер на дължимите митни сборове, уведомяването може да се извърши и след изтичането на този срок.

Раздел II

Срокове и начини на плащане

Чл. 207. Митните сборове, за които е извършено уведомяването по чл. 206, трябва да бъдат заплатени от длъжника в срокове, определени в правилника.

Чл. 208. (1) Плащането трябва да бъде извършено в касата на митническото учреждение или безкасово.

(2) По искане на длъжника плащането може да бъде извършено и чрез прихващане от митническите органи на недължимо платени от него суми за митни сборове.

Чл. 209. (1) По искане на заинтересуваното лице митническите органи имат право да отсрочат плащането на митните сборове при условия и в срокове, определени в правилника.

(2) Отсрочване на плащането се разрешава след обезпечаване на митните сборове от длъжника.

(3) За извършените допълнителни услуги във връзка с разрешаване отсрочването на плащането митническите органи събират направените разноски.

Чл. 210. Митните сборове могат да бъдат заплатени и от друго лице, различно от длъжника.

Чл. 211. (1) Когато размерът на митните сборове не е заплатен в определения срок, митническите органи:

1. (изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) използват всички възможности за осигуряване плащането на митните сборове, предвидени в този закон и в други нормативни актове, включително и издаване на административни актове за принудително събиране;

2. (изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) събират законната лихва върху размера на митните сборове.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) По реда на ал. 1 се осигурява плащането заедно със законната лихва и на други държавни вземания, събирани от митническите органи, които не са платени в определените срокове.

Раздел III
(Нов - ДВ, бр. 63 от 2000 г.)

Постановления за принудително събиране на публични държавни вземания,
издавани от митническите органи

Чл. 211а. Постановленията за принудително събиране на публични държавни вземания са индивидуални административни актове, които се издават от началника на митницата, в чийто район е възникнало неплатеното в срок задължение, с които се установяват митнически задължения и други публични вземания.

Чл. 211б. (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г., изм. и доп., бр. 110 от 2001 г.)
Постановлението се издава в 4 оригинални екземпляра - за длъжника, за митницата, за компетентната териториална данъчна дирекция и за Агенцията за държавни вземания.

Чл. 211в. (1) Постановлението се издава в писмена форма и съдържа:

1. наименованието на органа, който го издава;
2. наименование и номер;
3. фактическите и правните основания за издаване;
4. данни за длъжника;
5. размера на дължимите митни сборове и на другите публични вземания;
6. датата на възникване на публичните вземания;
7. срока за доброволно плащане, който не може да бъде по-дълъг от десет дни;
8. евентуални мерки за обезпечаване или предварителното му изпълнение;
9. пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва;
10. датата на издаване и подписа на съответния началник на митница.

(2) Връчването на постановлението се извършва по реда на Данъчния процесуален кодекс.

Чл. 211г. Когато след връчване на постановлението длъжникът плати задълженията си заедно с лихвите, преписката се приключва служебно от началника на митницата.

Чл. 211д. Когато след влизането в сила на постановлението длъжникът внесе доброволно само част от дължимата сума, това обстоятелство се посочва в придружителното писмо до публичния изпълнител.

Чл. 211е. Постановлението може да се обжалва чрез началника на митницата, който го е издал, пред директора на съответната регионална митническа дирекция в четиринадесетдневен срок от връчването му.

Чл. 211ж. (1) Обжалването на постановлението не спира неговото изпълнение.

(2) Изпълнението на постановлението се спира по искане на длъжника, ако представи обезпечение в размер на главницата и лихвите. Обезпечението може да бъде в паричен депозит или в банкова гаранция.

(3) Искането за спиране на изпълнението се прави едновременно с подаването на жалбата и към него се прилагат доказателствата за направеното обезпечение.

(4) За срока на спирането се дължи законната лихва върху главницата.

Чл. 211з. Началникът на митницата, чрез който е подадена жалбата, е длъжен в седемдневен срок от получаването ѝ да я изпрати заедно със

становище и комплектуваната преписка на съответния директор на регионална митническа дирекция, в чийто район се намира съответната митница. Когато е направено искане за спиране, то също се прилага заедно със съответните доказателства. Ако подадената в срок жалба е била адресирана неправилно, тя се препраща служебно на компетентния орган, като срокът се счита за спасен.

Чл. 211и. (1) Директорът на регионалната митническа дирекция разглежда жалбата по същество и преценява всички обстоятелства по постановлението.

(2) Директорът се произнася в тридесетдневен срок от получаване на жалбата с мотивирано решение, с което потвърждава или отменя изцяло или отчасти постановлението, като в мотивите си излага позициите на страните и основанията за решението си. Той се произнася и по искането за спиране на изпълнението, когато такова е било направено.

(3) Когато се установи, че издаденото постановление е незаконосъобразно, вместо него трябва да се издаде друго, директорът на регионалната митническа дирекция отменя обжалваното постановление и връща преписката на съответния началник на митница със задължителни указания.

(4) Решението се издава в 4 оригинални екземпляра - за длъжника, за митницата, за регионалната митническа дирекция и за Агенцията за държавни вземания, на които се изпращат не по-късно от седем дни след изтичането на срока по ал. 2.

(5) Постановлението, потвърдено с решение на директора на регионалната митническа дирекция, подлежи на обжалване пред окръжния съд по местонахождението ѝ в четиринадесетдневен срок от получаването на решението по ал. 4. Жалбата се издава чрез съответния началник на митница.

(6) Постановлението не може да се обжалва по съдебен ред в частта, в която не е било обжалвано по административен ред, или в частта, в която жалбата е изцяло или частично уважена.

Чл. 211к. (1) За производството по съдебното обжалване и за касационното производство се прилагат съответно разпоредбите на чл. 121 - 132 от Данъчния процесуален кодекс, а отменяне на влезли в сила решения може да се иска от заинтересуваната страна при условията и по реда на чл. 231 от Гражданския процесуален кодекс.

(2) При разглеждането на жалбите в съда се призовават органът, който е издал обжалвания акт, жалбоподателят и данъчната администрация, когато е заинтересувана страна.

Чл. 211л. Постановлението влиза в сила, когато:

1. не е било обжалвано в срок пред съответния директор на регионална митническа дирекция;
2. е било обжалвано в срок пред директора на регионалната митническа дирекция, той не е уважил жалбата и постановлението не е било обжалвано в срок в съда;
3. е било потвърдено от съда.

Чл. 211м. (1) Подлежащото на изпълнение постановление се изпраща с обратна разписка от началника на митницата до Агенцията за държавни вземания за изпълнение по реда на Данъчния процесуален кодекс.

(2) В придружителното писмо се посочва датата на влизане в сила на постановлението и към него се прилагат решението на директора на

регионалната митническа дирекция и решението на съда, когато постановлението е било обжалвано.

(3) Получаването на подлежащото на изпълнение постановление се удостоверява от публичния изпълнител пред митницата, която следи за постъпването на сумите за митните сборове по сметката ѝ. Митницата приключва преписката служебно, след като получи от Агенцията за държавни вземания информация за събраните публични вземания, както и когато постановлението е било отменено.

Глава двадесет и седма

ПОГАСЯВАНЕ НА МИТНИЧЕСКОТО ЗАДЪЛЖЕНИЕ

Чл. 212. (1) Митническото задължение се погасява:

1. чрез заплащане на митните сборове;
2. чрез опрощаване на митните сборове;
3. когато при стоки, декларирани за митнически режим, изискващ заплащането на митни сборове:

а) митническата декларация е анулирана;

б) (изм. - ДВ, бр. 153 от 1998 г.) преди да им е дадено разрешение за вдигане, стоките са задържани и веднага или впоследствие са: отнети в полза на държавата; унищожени по нареждане на митническите органи; унищожени или изоставени по реда на чл. 180; унищожени или безвъзвратно загубени поради причина, свързана с естеството на стоките, или поради непреодолима сила или други непредвидими обстоятелства;

4. когато стоки, за които е възникнало митническо задължение по чл. 199, ал. 1, т. 3 и 4, са задържани при неправомерното им въвеждане и веднага или впоследствие са отнети в полза на държавата.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) Правото за събиране на митните сборове се погасява и с изтичането на петгодишен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която са възникнали митническите задължения и другите публични държавни вземания, установени с постановление за принудително събиране.

(3) Разпоредбата на ал. 1 не се прилага при откриване от съда на производство по несъстоятелност на длъжника.

Чл. 213. Начините за погасяване на митнически задължения, възникнали при специфични случаи, се определят в правилника.

Глава двадесет и осма

ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ И ОПРОЩАВАНЕ НА МИТНИ СБОРОВЕ

Чл. 214. (1) Възстановяване на митни сборове е връщането в пълен или частичен размер на заплатените вносни или износни митни сборове.

(2) Възстановяване се извършва, когато се установи, че в момента на плащането митните сборове не са били дължими или основанието за плащането им е отпаднало.

Чл. 215. (1) Опрощаване на митни сборове е:

1. решение за пълно или частично несъбиране на вноските или износните митни сборове; или

2. решение за пълно или частично анулиране на вземането под отчет на размера на вноските или износните митни сборове, когато не са били заплатени.

(2) Опрощаване се извършва, когато се установи, че в момента на вземането им под отчет митните сборове не са били дължими или основанието за вземането им под отчет е отпаднало.

Чл. 216. (1) Възстановяване или опрощаване не може да се разреши, когато действията, послужили за основание на плащането или вземането под отчет на недължими митни сборове, произтичат от недобросъвестно поведение на заинтересуваното лице.

(2) Възстановяването или опрощаването на вносни или износни митни сборове се разрешава след писмено искане пред съответното митническо учреждение преди изтичане на срок от три години, считано от датата, на която длъжникът е бил уведомен за тези митни сборове.

Чл. 217. В правилника могат да бъдат определени случаи и условия, различни от посочените в предходните членове, при които може да се разреши възстановяване или опрощаване на вноските или износните митни сборове.

Чл. 218. В правилника може да бъде определен минимален размер на вноските или износните митни сборове, под който не се разрешава възстановяване или опрощаване.

Чл. 219. Когато поради допуснати грешки митническото задължение е било опростено или размерът на съответните митни сборове е бил възстановен, първоначалното задължение става отново изискуемо.

ЧАСТ СЕДМА

ОБЖАЛВАНЕ НА РЕШЕНИЯТА

Чл. 220. Всяко лице може да обжалва засягащи го решения на митническите органи по реда на Закона за административното производство.

Чл. 221. Когато обжалваното решение е свързано с облагане с вносни или износни митни сборове, при спиране на неговото изпълнение се изисква обезпечаване на техния размер.

Чл. 222. Разпоредбите на част седма не се прилагат за случаите, отнасящи се до отменяне или изменяне на актове, издадени от митническите органи въз основа на административнонаказателните разпоредби на този закон.

ЧАСТ ОСМА

АДМИНИСТРАТИВНОНАКАЗАТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

Глава двадесет и девета

ОБЩИ РАЗПОРЕДБИ

Чл. 223. Митническите органи проучват, установяват и наказват всяко нарушение или опит за нарушаване на разпоредбите на митническото законодателство, доколкото деянието не представлява престъпление.

Чл. 224. Деянията, които съставляват митнически нарушения, наказанията, които се налагат за тях, както и отговорностите за тях, се определят с този закон.

Чл. 225. (1) Установяването на нарушенията, издаването на наказателните постановления и обжалването им се извършват по реда на Закона за административните нарушения и наказания.

(2) Изпълнението на влезлите в сила наказателни постановления и решения на съда се извършва по реда на Закона за административните нарушения и наказания, доколкото този закон не предвижда друго.

Чл. 226. (1) (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) Административнонаказателно отговорни са лицата, извършили митническо нарушение на митническата територия на Република България, както и подбудителите, помагачите и укривателите.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) Лицата по ал. 1 отговарят солидарно за възникналите в резултат на нарушението митни сборове и други публични държавни вземания, с изключение на наказанието глоба.

(3) Когато отнемането в полза на държавата е невъзможно или митницата се отказва от него, лицата по ал. 2 заплащат солидарно сума, равна на стойността на предмета на нарушението.

(4) Когато за нарушението не се предвижда отнемане в полза на държавата, лицето заплаща митните сборове и другите държавни вземания, събрани от митническите органи.

Глава тридесета

АДМИНИСТРАТИВНИ НАКАЗАНИЯ

Чл. 227. (1) За митнически нарушения се предвиждат следните наказания:

1. глоба;
2. временно лишаване от правото да се осъществява внос и износ на стоки за юридическите лица и за едноличните търговци;
3. имуществена санкция за юридическите лица и за едноличните търговци в размер до 200 на сто върху митническата стойност на стоките.

(2) Лишаването от право да се осъществява внос и износ на стоки е временна забрана на нарушителя да осъществява такава дейност за срок от шест месеца до две години. Това наказание се налага, когато митническата контрабанда представлява тежък случай или при повторно извършване на нарушения по този закон.

Чл. 228. За маловажни случаи на митнически нарушения, установени при извършването им, митническите органи могат да налагат на местонарушението глоби по ред и в размерите, установени в чл. 39 от Закона за административните нарушения и наказания.

Чл. 229. (1) Митническите органи имат право да изземват и задържат стоките - предмет на митническо нарушение, преносните, превозните и други средства, послужили за тяхното укриване, внасяне или изнасяне от страната, веществените доказателства, необходими или свързани с процедурата на разследване, както и стоки и суми за обезпечаване на евентуални вземания по съставения акт.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) До приключване на административнонаказателното и наказателното производство иззетите и задържаните стоки се съхраняват от митническото учреждение.

(3) (Нова - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) Митническите органи задържат и съхраняват под митнически надзор стоките, които са предмет или средство, или доказателство за извършено престъпление, до извършване на митническите формалности по отношение на тях съобразно действащото законодателство.

(4) (Изм. - ДВ, бр. 30 от 1999 г., предишна ал. 3, бр. 63 от 2000 г.) За иззетите от митническите органи наркотични вещества се прилагат разпоредбите на Закона за контрол върху наркотичните вещества и прекурсорите.

(5) (Предишна ал. 4 - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) Митническите органи предават незабавно на органите на Министерството на вътрешните работи иззетите и задържани оръжия, боеприпаси и взривни вещества.

(6) (Предишна ал. 5, изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) В случаите, когато стоките - предмет на митническо нарушение, не се отнемат в полза на държавата, включително при присъждане на тяхната равностойност, митните сборове и другите публични държавни вземания за тях се дължат на общо основание.

Глава тридесет и първа

ПРОИЗВОДСТВО ПО ДЕЛАТА ЗА НАРУШЕНИЯ НА МИТНИЧЕСКИЯ РЕЖИМ

Чл. 230. За всеки случай на нарушения на митническия режим се съставя акт от митническите органи.

Чл. 231. (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) Наказателните постановления се издават от директора на Агенция "Митници" или от определени от него длъжностни лица.

Чл. 232. (1) (Нова - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) Когато нарушителят е неизвестен, актът се подписва от актосъставителя и от един свидетел и не се връчва. В този случай се издава наказателно постановление, което влиза в сила един месец след издаването му.

(2) (Предишен текст на чл. 232, изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) Когато нарушителят е известен, но не е открит на адреса, посочен при връчването на акта за административно нарушение, или е напуснал страната, или е посочил адрес само в чужбина, наказателното постановление не се връчва. Постановлението се счита за влязло в законна сила два месеца след издаването му.

Глава тридесет и втора МИТНИЧЕСКИ НАРУШЕНИЯ И ОПРЕДЕЛЯНЕ НА АДМИНИСТРАТИВНИ НАКАЗАНИЯ

Чл. 233. (1) Който пренесе или превози стоки през държавната граница или направи опит за това без знанието и разрешението на митническите органи, доколкото извършеното не представлява престъпление, се наказва за митническа контрабанда с глоба от 50 до 150 на сто върху митническата стойност на стоките.

(2) Когато предмет на митническа контрабанда са стоки, за които се дължи акциз, или забранени за внос или износ стоки, глобата е от 100 до 200 на сто върху митническата стойност на стоките.

(3) Стоките - предмет на митническа контрабанда, се отнемат в полза на държавата независимо от това чия собственост са, а ако липсват или са отчуждени, присъжда се тяхната равностойност, представляваща митническата им стойност.

(4) Стоките - предмет на митническа контрабанда, се отнемат в полза на държавата и в случаите, когато нарушителят е неизвестен.

(5) Превозните и преносните средства, които са послужили за превозването или пренасянето на стоките - предмет на митническа контрабанда, се отнемат в полза на държавата независимо чия собственост са, освен ако стойността им явно не съответства на стойността на предмета на митническата контрабанда.

Чл. 234. (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) (1) Който избегне или направи опит да избегне пълно или частично заплащане или обезпечаване на митните сборове или на другите публични държавни вземания, събирани от митническите органи, или забрани или ограничения за внос или износ на стоки, или прилагането на мерки на търговската политика, се наказва за митническа измама с глобата, предвидена в чл. 233, ал. 1 или 2, а на юридически лица и еднолични търговци се налага имуществена санкция от 100 до 200 на сто от митническата стойност на стоките.

(2) В случаите по ал. 1 се прилагат съответно разпоредбите на чл. 233, ал. 3, 4 и 5.

Чл. 234а. (Нов - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) (1) Който отклони временно складирани стоки или стоки, на които са дадени митнически режим или митническо направление, като не изпълни установените в нормативните актове или определените от митническите органи условия, се наказва с глобата, предвидена в чл. 233, ал. 1 или 2, а на юридически лица и еднолични търговци се налага имуществена санкция от 100 до 200 на сто от митническата стойност на стоките.

(2) В случаите по ал. 1 се прилагат съответно разпоредбите на чл. 233, ал. 3, 4 и 5.

Чл. 235. (1) (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) Който продаде, купи или направи опит за това, даде или приеме като подарък, за пазене, за ползване, под наем или като залог стоки, за които е знаел или според обстоятелствата е трябвало да предполага, че са внесени в нарушение на митническото законодателство или в нарушение на нормативноопределените ограничения и условия за безмитно внесени стоки или за стоки, внесени с намалени или нулеви митни сборове поради специфичното им предназначение, се наказва с глоба до 1000 лв.

(2) Когато разпореждането по ал. 1 се извършва със стоки - предмет на митнически нарушения по чл. 233 и 234, тези стоки се отнемат в полза на държавата независимо чия собственост са.

(3) Наложено наказание не освобождава лицата от заплащане на дължимите митни сборове и други държавни вземания, събирани от митническите органи, с изключение на случаите по ал. 2.

Чл. 236. С наказанието по чл. 235, ал. 1 се наказват и лицата, които не изпълнят задълженията по чл. 4, ал. 1.

Чл. 237. Стоки, които по вид и количество нямат търговски характер и за които се изисква деклариране, ако не бъдат декларирани от пътниците, преминаващи държавната граница, и бъдат открити на обичайни места при митнически преглед, се отнемат в полза на държавата независимо чия собственост са, без да се налага глоба.

Чл. 238. (1) Всяко нарушение на нормативни актове, приложими за стоки под митнически надзор, установено от митническите органи, ако не е предвидено друго, се наказва с глобата по чл. 235, ал. 1.

(2) Със същото наказание се наказва и лице, което се противопоставя на митническите органи при изпълнението на служебните им задължения, както и лице, което е длъжно по този закон да предостави на тези органи стоки, документи и сведения, но откаже това.

Чл. 238а. (Нов - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) Който не изпълни установените в нормативните актове или определените от митническите органи срокове, се наказва с глоба до 2000 лв.

ЧАСТ ДЕВЕТА

РАЗПОРЕЖДАНЕ СЪС СТОКИ, ОТНЕТИ ИЛИ ИЗОСТАВЕНИ В ПОЛЗА НА

ДЪРЖАВАТА, И РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ НА ПОСТЪПИЛИТЕ СУМИ

Чл. 239. Митническата администрация се разпорежда с отнетите и изоставени в полза на държавата стоки при условия и по ред, определени в правилника.

Чл. 240. (1) От сумите, постъпили от реализацията на изоставени и отнети в полза на държавата стоки, се заплащат разходите, направени от

митническите учреждения, по издирването, превозването и съхраняването им, както и разходите по оценяването и извършването на продажбите им.

(2) (Изм. - ДВ, бр. 83 от 1999 г.) След приспадане на направените разходи, сумите по ал. 1 и сумите, представляващи равностойността на отнетите в полза на държавата стоки, когато те липсват или са отчуждени, се внасят като приходи по чл. 14.

ДОПЪЛНИТЕЛНА РАЗПОРЕДБА

§ 1. По смисъла на този закон:

1. "Вдигане на стоки" е освобождаване от митническите органи на стоки за целите, предвидени от митническия режим, под който те са били поставени.

2. "Вносни митни сборове" са митата и таксите с равностоен ефект, дължими при внасяне на стоки.

3. "Деклариране" е действието, чрез което едно лице изразява чрез установени форми и начини желанието си за прилагане на определен митнически режим за дадена стока.

4. "Износни митни сборове" са митата и таксите с равностоен ефект, дължими при изнасяне на стоки.

5. (изм. - ДВ, бр. 153 от 1998 г.) "Местно лице" е всяко физическо лице, което има постоянно местопребиваване в Република България, както и всяко юридическо лице, което има седалище на управление или регистрация в Република България съгласно българското законодателство.

6. "Местни стоки" са:

а) стоки, които са изцяло получени или произведени на митническата територия на Република България по реда на чл. 30 и които не съдържат внесени от други страни стоки. В правилника могат да бъдат определени случаи, в които не се считат за местни стоките, произведени от стоки под режим с отложено плащане;

б) стоки, които са внесени по установения ред на митническата територия на Република България и са оформени под режим внос;

в) стоки, които са произведени на митническата територия на Република България или само от стоките, посочени в буква "б", или от стоките по букви "а" и "б".

7. "Митническо задължение" е задължението на дадено лице да заплати вносните митни сборове - вносно митническо задължение, или износните митни сборове - износно митническо задължение, с които се облагат определени стоки съгласно действащото законодателство.

8. "Митническо направление на стоки" е:

а) поставяне на стоки под митнически режим;

б) внасяне на стоки в свободна зона или в свободен склад;

в) реекспортиране на стоки извън митническата територия на Република България;

г) унищожаване на стоки;

д) изоставяне на стоки в полза на държавата.

9. "Митнически органи" са длъжностните лица от митническите учреждения, които осъществяват митнически надзор и контрол.

10. "Митнически режим" е:

а) внос;

б) транзит;

в) митническо складиране;

- г) активно усъвършенстване;
- д) обработка под митнически контрол;
- е) временен внос;
- ж) пасивно усъвършенстване;
- з) износ;
- и) временен износ.

11. "Митнически статут" е статутът на стоките за целите на митническия контрол като местни или като чуждестранни стоки.

12. "Представяне на стоки пред митническите органи" е уведомяване на митническите органи съгласно установените форми за пристигането на стоките в митническо учреждение или във всяко друго място, определено или одобрено от тях.

13. "Решение" е всеки административен акт по прилагането на митническите разпоредби, издаден от митническите органи за конкретен случай, който е свързан с правни последици за едно или повече определени или можещи да бъдат определени лица. Това определение включва и обвързващата информация по чл. 23.

14. "Стоки" са всички видове предмети, пренасяни през държавната граница, включително по тръбопроводи и електропроводи, както и превозни средства, пътнически багажи и други пратки.

15. "Титуляр на разрешение" е лицето, на което е издадено разрешение.

16. (изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) "Титуляр на режим" е лицето, за сметка на което е извършено декларирането, или лицето, на което са прехвърлени правата и задълженията на първото лице относно митнически режим.

17. "Чуждестранни стоки" са стоките, различни от местните стоки. Местните стоки губят митническия си статут, когато напуснат митническата територия на Република България.

18. "Тарифна квота" е количество стока, изразено в стойност или във физически единици, за което през определен период се прилага намалена ставка на митото, като след изчерпване на количеството се възстановява облагането със ставката по Митническата тарифа.

19. "Тарифен плафон" е количество стока, изразено в стойност или във физически единици, за което се прилага намалена ставка на митото, като при превишаване размера на това количество може да се възстанови облагането със ставката по митническата тарифа по реда, предвиден в акта за въвеждането му.

20. "Такси за допълнително предоставяни услуги" са таксите, отговарящи на принципите, посочени в разпоредбите на чл. VIII от Общото споразумение за митата и търговията, и свързани с дейности, като: издаване на лицензи, статистически услуги, валутен контрол, издаване на документи и удостоверяване, анализ и инспекция, както и митническа дейност извън работно място и извън работно време.

21. (нова - ДВ, бр. 30 от 1999 г.) "Контролирана доставка" означава методите, чрез които се допуска изнасяне от, преминаване през или внасяне на територията на една или няколко страни на незаконно изпратени или предизвикващи подозрение, че са незаконно изпратени наркотични вещества и прекурсори и техните аналози или вещества, които ги заменят, със знанието и под контрола на компетентните органи на тези страни с цел да бъдат разкрити лицата, участващи в извършването на незаконен трафик.

22. (предишна т. 21 - ДВ, бр. 30 от 1999 г.) "Митническа територия на Република България" е територията на Република България.

23. (нова - ДВ, бр. 153 от 1998 г., предишна т. 22, бр. 30 от 1999 г., изм., бр. 63 от 2000 г.) "Декларатор" е лицето, което извършва декларирането от свое име, или лицето, от името на което се извършва декларирането.

24. (нова - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) "Служебна тайна" са:

а) конкретните индивидуализирани данни, вписани в митническите декларации и в приложените документи, с изключение на данните, включени в публичните регистри;

б) данните от търговските договори, включително за размера и начина на плащания;

в) други конкретни индивидуализирани данни, получени или събрани в процеса на осъществяването на митнически надзор и контрол или на други действия, предвидени в този закон.

25. (нова - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) "Митнически учреждения" са:

а) Централното митническо управление;

б) регионалните митнически управления;

в) териториалните митнически управления;

г) митническите бюра;

д) митническите пунктове.

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

§ 2. В Закона за акцизите (обн., ДВ, бр. 19 от 1994 г.; изм. и доп., бр. 58 и 70 от 1995 г., бр. 21, 56 и 107 от 1996 г., бр. 51 от 1997 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 5 се правят следните изменения:

а) в ал. 4 думите "режим на временен внос" се заменят с "митнически режим с отложено плащане, с изключение на транзит";

б) алинея 5 се отменя.

2. В § 2 от допълнителните разпоредби се създават т. 7 и 8:

"7. "Антрепозитен склад" е митнически склад, открит и управляван по реда на чл. 104 - 117 от Закона за митниците.

8. "Безмитни зони" са свободните зони и свободните складове, открити и управлявани по реда на чл. 166 - 179 от Закона за митниците."

§ 3. В Закона за данък върху добавената стойност (обн., ДВ, бр. 90 от 1993 г.; изм. и доп., бр. 57 от 1995 г., бр. 16, 56 и 104 от 1996 г., бр. 51, 86 и 111 от 1997 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. Член 23 се изменя така:

"Чл. 23. (1) Не се дължи данък при внос на стоки, когато:

1. стоките влизат в безмитни зони, антрепозитни складове и в търговски обекти за безмитна търговия;

2. се внасят благородни метали за Българска народна банка;

3. в закон или международен договор, ратифициран и обнародван по съответния ред, е предвидено освобождаване при внос от данъци, налози или други вземания (плащания, облагания) с ефект еквивалентен на косвен данък;

4. се внасят безвъзмездни помощи с хуманитарна цел, предоставени на държавата или общините от чужди държави, общини, юридически и физически лица или организации;

5. се внасят безвъзмездни помощи, предоставени на: учебни и здравни заведения, научни, културни, просветни и социални организации; министерства, ведомства и други държавни органи; Български Червен кръст, Агенцията за чуждестранна помощ;

6. се внасят носители на информация по линия на участието на Република България в международния обмен на издания, когато те са освободени и от мита и такси;

7. се внасят въоръжения, снаряжения и техника за нуждите на Министерството на отбраната, Министерството на вътрешните работи и другите органи в системата на националната сигурност, чийто внос е разрешен по установения ред;

8. не се облагат с мита и такси в рамките на разрешения безмитен внос стоките, внасяни от пътници, както и получаваните от физически лица, без еднолични търговци, международни пощенски и други пратки, с изключение на моторните превозни средства;

9. се внася ядрено гориво;

10. се внасят помощни технически средства и съоръжения за инвалиди, както и резервни части за тях, включително леки автомобили, внасяни от инвалиди I група инвалидност или от лица на шест и повече години, които имат заболяване или увреждане, посочени в списък, одобрен от министъра на здравеопазването, министъра на труда и социалната политика и министъра на финансите. Освобождаването от данък върху добавената стойност при внос на леките автомобили се извършва по реда за освобождаването им от мито и в размер до левовата равностойност на 900 щатски долара включително. По тази разпоредба може да се внесе лек автомобил за период от три години за употребяван и пет години за нови автомобили;

11. се внасят животоспасяващи и животоподдържащи лекарствени средства, консумативи и медицинска апаратура по централизирани доставки за Министерството на здравеопазването или доставки за държавни или общински болници по списък, утвърден от министъра на здравеопазването и министъра на финансите.

(2) Не се събира данък, когато стоките са под митнически режим с отложено плащане, включено под режим на временен внос, както и при реекспорт. Начисленият данък в тези случаи се обезпечава в съответствие с размера и реда, определени със Закона за митниците и правилника за неговото прилагане, за обезпечаване на митните сборове."

2. В допълнителните разпоредби се правят следните изменения и допълнения:

а) параграф 5в се изменя така:

"§ 5в. "Безмитни зони" са свободните зони и свободните складове, открити и управлявани по реда на чл. 166 - 179 от Закона за митниците."

б) създава се § 5г:

"§ 5г. "Антрепозитен склад" е митнически склад, открит и управляван по реда на чл. 104 - 117 от Закона за митниците."

§ 4. В чл. 52, ал. 5 от Закона за банките (ДВ, бр. 52 от 1997 г.) се създава т. 4:

"4. директорите на Агенция "Митници" и на регионалните митнически дирекции, когато:

а) с акт на митническите органи е установено, че проверяваното лице е осуетило извършването на митническа проверка или не води необходимата отчетност, както и ако тя е непълна или недостоверна;

б) с акт на митническите органи са установени митнически нарушения;

в) е необходимо налагането на запрори върху банкови сметки за обезпечаване на установени от митническите органи вземания, събирани от тях, както и за обезпечаване на глоби, законни лихви или други;

г) с акт на държавен орган е установено настъпването на случайно събитие, довело до унищожаване на отчетната документация на проверявания от митническите органи обект."

§ 5. В чл. 17 от Закона за Държавната спестовна каса (обн., ДВ, бр. 95 от 1967 г.; изм., бр. 21 от 1975 г., бр. 83 от 1978 г., бр. 41 от 1985 г. и бр. 59 от 1996 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. Създава се нова ал. 3:

"Съдът може да постанови разкриване на сведенията по ал. 2 и по искане на директорите на Агенция "Митници" и на регионалните митнически дирекции, когато:

1. с акт на митническите органи е установено, че проверяваното лице е осуетило извършването на митническа проверка или не води необходимата отчетност, както и ако тя е непълна или недостоверна;
2. с акт на митническите органи са установени митнически нарушения;
3. е необходимо налагането на запрори върху банкови сметки за обезпечаване на установени от митническите органи вземания, събирани от тях, както и за обезпечаване на глоби, законни лихви и други;
4. с акт на държавен орган е установено настъпването на случайно събитие, довело до унищожаване на отчетната документация на проверявания от митническите органи обект."

2. Досегашната ал. 3 става ал. 4.

§ 6. В чл. 83, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (обн., ДВ, бр. 92 от 1969 г.; изм. и доп., бр. 54 от 1978 г., бр. 28 от 1982 г., бр. 28 и 101 от 1983 г., бр. 89 от 1986 г., бр. 24 от 1987 г., бр. 94 от 1990 г., бр. 105 от 1991 г., бр. 59 от 1992 г., бр. 102 от 1995 г., бр. 12 и 110 от 1996 г.) след думите "юридически лица" се добавя "и еднолични търговци".

§ 7. В чл. 34 от Закона за административното производство (обн., ДВ, бр. 90 от 1979 г.; изм., бр. 9 от 1983 г., бр. 26 от 1988 г., бр. 94 от 1990 г., бр. 25 и 61 от 1991 г., бр. 19 от 1992 г., бр. 65 и 70 от 1995 г., бр. 122 от 1997 г.) т. 3 се отменя.

§ 8. В Указ № 2242 за свободни безмитни зони (обн., ДВ, бр. 55 от 1987 г.; изм., бр. 4 от 1989 г., бр. 84 от 1993 г. и бр. 26 от 1996 г.) навсякъде думите "свободни безмитни зони" се заменят със "свободни зони".

§ 9. (1) Считано от 1 януари 1998 г. до влизането на този закон в сила към Главното управление "Митници" се създава извънбюджетна сметка "Финансово обезпечаване на борбата с контрабандата и наркотрафика, квалификация и стимулиране на митническите служители и развитие на инфраструктурата на граничните контролно-пропускателни пунктове".

(2) Приходите по извънбюджетната сметка се набират от:

1. такси за допълнителни услуги, събирани от митническите органи в размери, определени от Министерския съвет. Тези такси не са митни сборове;
2. приходи от сключени договори с юридически и физически лица за разрешени от министъра на финансите дейности в зоните на граничните контролно-пропускателни пунктове и на други места, чието изпълнение изисква допълнителен митнически контрол;
3. предназначените за Главното управление "Митници" постъпления от глоби и отнети в полза на държавата стоки и предмети след удържане на

извършените разходи, както и сумите, представляващи равностойността на отнетите в полза на държавата стоки, когато те липсват или са отчуждени;

4. двадесет на сто от събраните глоби за валутни нарушения;

5. средствата, получени от експлоатация на сгради и съоръжения и от предоставяне на данни;

6. лихви.

(3) Средствата по извънбюджетната сметка се разходват за:

1. финансово обезпечаване на борбата с митническата контрабанда и наркотрафика;

2. покриване на разходи, свързани с предоставянето на допълнителни услуги и на материална база;

3. изграждане и поддържане на инфраструктурата на Главното управление "Митници" на територията на граничните контролно-пропускателни пунктове и за други нужди, определени от министъра на финансите;

4. квалификация на митническите служители;

5. стимулиране на митническите служители и поощряване на откривателите на митнически и валутни нарушения.

(4) Превишаването на приходите над разходите при влизането на този закон в сила е преходен остатък и се използва по предназначението на сметката по чл. 14.

(5) Извънбюджетната сметка се утвърждава от министъра на финансите по предложение на директора на Агенция "Митници". Редът за набирането и разходването на средствата се определя в наредба на министъра на финансите.

§ 10. Наличните средства към 31 декември 1997 г. към Приходно-разходната сметка за дейността на Главното управление "Митници", създадена с Постановление № 44 на Министерския съвет от 1991 г. за намаляване на бюджетните разходи (обн., ДВ, бр. 23 от 1991 г.; попр., бр. 26 от 1991 г.; изм. и доп., бр. 45 и 70 от 1991 г., бр. 40, 43, 47 и 51 от 1992 г., бр. 5, 96 и 104 от 1993 г., бр. 2, 6, 24 и 33 от 1995 г., бр. 108 от 1996 г. и бр. 61 от 1997 г.), след изпълнение на разпоредбите на § 13 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за държавния бюджет на Република България за 1997 г. постъпват в приход по бюджета на Главното управление "Митници".

§ 11. Наличните средства към 31 декември 1997 г. по Приходно-разходната сметка по чл. 102 и 103 от Правилника за прилагане на Закона за митниците, утвърден с Постановление № 5 на Министерския съвет от 1975 г. (обн., ДВ, бр. 12 от 1975 г.; изм. и доп., бр. 49 от 1978 г., бр. 81 от 1988 г., бр. 34 от 1990 г., бр. 26 и 30 от 1991 г., бр. 15, 20, 81 и 104 от 1992 г., бр. 37, 68 и 87 от 1993 г., бр. 6, 9, 16 и 30 от 1994 г., бр. 28 и 66 от 1995 г., бр. 10, 23, 28, 30 и 62 от 1997 г.), постъпват в приход по извънбюджетната сметка по § 9.

§ 12. В Закона за митниците (обн., Изв., бр. 21 от 1960 г.; изм. и доп., ДВ, бр. 66 от 1966 г., бр. 26 от 1968, бр. 29 от 1969 г., бр. 85 от 1972 г., бр. 84 от 1988 г. и бр. 30 от 1990 г.) се правят следните изменения:

1. В чл. 17, ал. 2 числото "2" се заменя с "5000".

2. В чл. 56, ал. 1 думите "от 5 до 50" и в ал. 2 думите "до 100 лв." се заменят с "до 1 000 000 лв.".

3. В чл. 58, ал. 3 числото "5" се заменя с "1000".

4. В чл. 66, ал. 2 числото "30" се заменя с "2000".

§ 13. Параграф 3, т. 1 и § 9, 10 и 11 от преходните и заключителните разпоредби на този закон влизат в сила от 1 януари 1998 г., а § 12 - три дни след обнародването на закона в "Държавен вестник".

§ 14. (Изм. - ДВ, бр. 89 от 1998 г.) Този закон влиза в сила от 1 януари 1999 г. и отменя:

1. Закона за митниците (обн., Изв., бр. 21 от 1960 г.; изм. и доп., ДВ, бр. 66 от 1966 г., бр. 26 от 1968 г., бр. 29 от 1969 г., бр. 85 от 1972 г., бр. 84 от 1988 г. и бр. 30 от 1990 г.).

2. Указ № 692 за определяне и изплащане възнаграждения на откривателите на митнишката контрабанда (Изв., бр. 2 от 1951 г.).

§ 15. (1) (Изм. - ДВ, бр. 89 от 1998 г.) В 10-месечен срок от обнародването на закона Министерският съвет приема правилник за прилагането му.

(2) Министърът на финансите издава наредби и инструкции за изпълнение на закона и на правилника за прилагането му.

§ 16. (Изм. - ДВ, бр. 63 от 2000 г.) Изпълнението на закона се възлага на министъра на финансите и на директора на Агенция "Митници".

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

към Закона за деноминация на лева

(ДВ, бр. 20 от 1999 г., доп., бр. 65 от 1999 г., в сила от 5.07.1999 г.)

.....
§ 4. (1) (Доп. - ДВ, бр. 65 от 1999 г.) С влизането в сила на закона всички числа в стари левове, посочени в законите, влезли в сила преди 5 юли 1999 г., се заменят с намалени 1000 пъти числа в нови левове. Замяната на всички числа в стари левове с намалени 1000 пъти числа в нови левове се прилага и за всички закони, приети преди 5 юли 1999 г., които са влезли или ще влязат в сила след 5 юли 1999 г.

(2) Органите, приели или издали подзаконови нормативни актове, влезли в сила преди 5 юли 1999 г. и в които има числа в левове, да направят произтичащите от този закон изменения в тях така, че измененията да се прилагат от датата на влизането в сила на закона.

.....
§ 7. Законът влиза в сила от 5 юли 1999 г.

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

към Закона за изменение и допълнение на

Закона за митниците

(ДВ, бр. 63 от 2000 г.)

§ 54. В чл. 13, 14, чл. 183, ал. 2, чл. 186, ал. 4, чл. 231 и § 16 от преходните и заключителните разпоредби на закона думите "Главното управление на митниците" се заменят с "Агенция "Митници", а в чл. 21, ал. 4 думите "Главното управление на митниците" се заменят с "Централното управление на митниците". Навсякъде в закона думите "началникът на Главното управление на митниците" се заменят с "директорът на Агенция "Митници", а думите "началниците на районните митнически управления" се заменят с "директорите на регионалните митнически дирекции".

§ 55. Агенция "Митници" е правопреемник на Главното управление на митниците, районните митнически управления, митниците, митническите бюра и митническите пунктове към тях.

§ 56. (В сила от 1.01.2000 г., отм. - ДВ, бр. 110 от 2001 г.)

.....